proleter devrimci

AYDINLIK

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

SAYI
31
23 ŞUBAT 1971
100 KURUŞ

Burjuva Reformcularından ve Revizyonistlerden Bizi Ayıran Temel Mesele

ORDUNUN ROLÜ VE ANLAMI

Calışan halkı, genel olarak burjuvazinin, özel olarak emperyalist burjuvazinin etkisinden kurtarma mücadelesi "devlet,, konusunda oportünist önvargılara karşi mücadeleden ayrılmaz.
LENİN

Marksist devlet teorisine göre, ordu, devlet iktidarının temel unsurudur.
MAO ZEDUNG

TİP, Türkiye'deki son gelişmelerle ilgili bir bildiri yayınladı. Bu bildiri şöyle diyor:

«Ordu devletin tarafsız gücü olacaksa işçi ve emekçi sınıflar ile burjuvazi arasındaki mücadeleye karışmaması, taraf tutmaması ve sadece yurt savunmasıyla ilgilenmesi gerekir.»

Bu görüşler, 10. yılını dolduran TİP'in bir burjuva kliği tarafından yöneltildiğinin son belgesidir. Görüldüğü gibi TİP yöneticileri emperyalizme bağlı burjuvazinin ve toprak ağalarının «özel baskı gücü» olan devletin sadık bir savunucusudur. TİP burjuva yönetici kliği, hâkim sınıfların «özel baskı gücünü», gene hâkim sınıfların istediği gibi sınıfları uzlaştıran bir araç olarak göstermek istiyor. Emekçi yığınlarının gözüne perde çekmek için icadedilen «sınıflar arası barış» ve «sınıflar arası uzlaşma» tezleri TİP yöneticilerinin dilinden düşmüyor. TİP yöneticilerinin parlâmenter yoldan iktidara gelmesi için, ordunun «taraf tutmaması» gerekmektedir. Aslında böyle bir endişe duymamaları gerekirdi. Her türlü burjuva reformcu iktidar, barış içinde ve ordunun teminatı altında emekçi sınıflar üzerindeki diktatörlük dizginlerini ele alabilir.

Ordu «işçi ve emekçi sınıflarla burjuvazi arasındaki» mücadelede «tarafsız» olabilir mi? Böyle bir ordunun sadece «yurt savunmasıyla ilgilenmesi» ne demektir?

Bu soruların cevabını, ezilen halk yüzyıllardır edindiği tecrübeyle çok iyi biliyor. İşçi sınıfımız, 15 — 16 Haziran mücadelesinde ve onu izleyen sıkı yönetim döneminde gerçeği bir kere daha gördü. Sendika hürriyeti ve grev hakkını ortadan kaldıran baskı kanunlarına karşı mücadele eden işçiler hangi güçle baskı altına alındı? İşçi sınıfımız fabrikalarda silâh zoruyla çalıştırılmadı mı? Bugün işçi sınıfı mücadelesini bastırmak için özel komando birlikleri eğitilmektedir. Yıllardır jandarma dipçiği altında ezilen köylüler de meseleyi biliyor. En son toprak ve hürriyet için mücadele bayrağını kaldıran Turanlar ve Kayabaşı köylülerinin üzerine jandarma gönderildi. Özel yetiştirilmis komando birlikleri emperyalizme bağımlı devletin baskı gücü olarak Doğu bölgesinde halka her türlü zulmü yapmaktadır.

Ordu, ABD emperyalizmine bağlıdır

Ordu, NATO'nun ve ABD askeri «danışmanlarının» kontrolü altındadır. İkinci Dünya Savaşından sonra dünyaya hâkim olmak için saldırıya geçen ABD emperyalizmi, özellikle Orta Doğu'daki büyük petrol menfaatlerini güven altına almak ve bu bölgedeki milli kurtulus hareketlerini bastırmak amacıyla, Asya ve Avrupa'yı birlestiren stratejik bir bölge olan yurdumuzu boyunduruğu altına aldı. Türkiye'nin, ABD emperyalizminin elinde bir oyuncak olan saldırgan NATO blokuna sürüklenmesi ve ABD emperyalizmiyle yapılan 54 ikili anlasma sonucunda, yurdumuzda iki yüzden fazla irili ufaklı ABD ve NATO üssü kuruldu. Yurdumuza yirmi binden fazla ABD askeri yerlestirildi Böylece ABD emperyalizmi Türkiyeyi Orta Doğu'daki en önemli askeri üssü ve Türk ordusunu da en önemli askerî kuvvet haline getirme amacını gütmüştür Halkımızın omuzlarına yüklenen beşyüzbin kisilik bir orduyu besleme yükü, ABD emperyalizminin bu amacına bağlıdır.

➧

ORDUNUN ROLÜ VE ANLAMI

(Baştarafı sayfa 1 de)

ABD emperyalistleri, askeri «yardım» adı altında, ordunun bütün araç ve gereçlerini kendi savaş endüstrilerinin standartlarına bağlamışlardır. Her tankın, her radarın, her telsiz makinesi veya uçağın parçaları, ABD'den gelmektedir. ABD tekelleri istediği anda bütün bu araç ve gereçleri bir hurda yığını haline getirebilir. Ordu'nun istihbaratı tamamen ABD emperyalizminin elindedir. Bütün istihbarat servisleri, radar dinleme vs. araçlar, ABD emperyalistlerinin kontrolündedir. Ordunun ikmali de, ABD emperyalizmine bağımlı kılınmıştır. Johnson'un Kıbrıs buhranındaki «uçak benzini vermeme» tehdidi hatırlardadır. Bütün bu gerçekler, ordunun ABD emperyalizminin menfaatlerine bağımlı kılındığını gösteriyor. O ABD emperyalizmi ki, dünya halklarının ve halkımızın baş düşmanıdır, halkımızı boyunduruğa vuran ve yerli hâkim sınıflarla ortaklaşa ezen ve sömüren emperyalist devlettir.

TİP'in son bildirisi burjuva devletine sadakat belgesidir

Ve TİP'in burjuva yöneticileri, ordu sınıf mücadelesine karışmasın, «sadece yurt savunmasıyla ilgilensin» diyorlar.

Emperyalizmin saldırgan örgütü NATO'ya bağımlı ordudan «yurt savunmasıyla ilgilenmesi» isteniyor. Anayurdun savunması kutsal bir kavramdır. ABD emperyalizminin boyunduruğu altında olan yurdumuzu kime karşı savunacağız? ABD emperyalizminin saldırgan örgütü olan NATO emrinde, yurt savunması olabilir mi? Bütün ikmal, istihbarat ve teçhizatı ABD'ye bağlı bir ordu yurt savunması yapabilir mi? Anayurdun kurtuluşu ve savunması, ABD emperyalizminin **emrinde değil**, ona **karşı** verilen bir savaştır. **Lenin**. sosyal — şoven akımı çok iyi tanımlamıştır:

«... **Sözde sosyalist, pratikte şoven olan bu akım, «sosyalizm önderlerinin»» sadece «kendi» millî burjuvazilerinin değil, ayrıca «kendi» devletlerinin de çıkarlarına alçakça ayak uydurmalarıyla karakterize edilir.»**

TİP'in burjuva yöneticileri, «yurdun savunulması» yalanı arkasında emperyalist burjuvazilerin peşine takılan II. Enternasyonal oportünistlerine taş çıkartıyor, emperyalist tekellere «alçakça ayak uyduruyor.»

Aren — Boran burjuva kliği bu tutumlarıyla, en gericisinden en reformcusuna kadar bütün burjuvazinin yüzünü güldürmekte ve alkışını kazanmaktadır. Reformcu burjuva yazar Çetin Altan: «... **şimdi orduyu burjuva sınıfının yanındaymış gibi göstermek isteyenlere karşı en acık ve en doğru bildiriyi bu parti yayınlamaktadır.»** diyor ve ekliyor: «**Parti hızla sağlam bir rotaya doğru dönmektedir» Akşam, 13 Şubat 1971**) Tekelci burjuvazinin gazetesi **Milliyet'** in yazarı Ali Gevgilili ise. özet olarak TİP programını «**radikal**» olarak niteliyor ve üzüntüyle ekliyor: «**On yıllık yaşantısı süresince TİP... çeşitli sosyalist kanatlardan da eleştirilere uğramıştır. Geçen süreyle birlikte TİP'in uluslararası sosyalist hareket önündeki yeri gittikçe netleşmiştir.»** Bu burjuva yazarın memnunlukla tesbit ettiği son nokta gerçekten önemlidir: «TİP in uluslararası sosyalist hareket önündeki yeri» açıktır. TİP'in bulunduğu yer, burjuvazinin yanıdır; gerici burjuva parlâmentoculuğunun yanıdır; modern revizyonizm batağının da ortasıdır. Bu bakımdan burjuvazi, TİP konusundaki görüşlerinde haklıdır. Lenin, hain Kautsky'nin dönekliğini sergilerken şöyle diyor: «**Oportünizm ile sosyal — şovenizmin politik muhtevası aynıdır. Yani sınıfsal işbirliği, proletarya diktatörlüğünün tanınmaması, devrimci eylemin tanınmaması, burjuva kanuniliğinin kayıtsız şartsız kabulü, burjuvaziye güven ve proletaryaya güvensizliktir.»** Ve devam «**Sosyal — şovenizm, son biçimini almış bir oportünizmdir. Burjuvazi ve genel kurmaylarıyla açık ve çok bayağı bir ittifak içinde olgunlaşmıştır.»**

Revizyonistler, burjuva devletine hangi ortamda sarılıyorlar

TİP oportünizmi, burjuvaziye dönüşmüştür. Parlâmento yoluyla «barış içinde» iktidara gelme politikası, sınıflar arası barış ve sosyal — şovenizmle tamamlanarak, geri dönülmez bir burjuva yolunu tutmuştur. Çetin Altan'ın sözünü ettiği, «**partinin hızla sağlam bir rotaya dönmesi»** budur. Ne var ki tutulan burjuva rotası çoktan bellidir. Çetin Altan, bunu ordu konusundaki son bildiriden mi öğreniyor?

Ordunun niteliği konusundaki burjuva görüşleri, özellikle hangi ortamda gemi azıya almaktadır? Sınıf mücadelesinin keskinleştiği, ordunun gerici — şoven kanadından tehditler yağdığı ve buna karşı ordu içindeki reformcu unsurların müdahale ihtimallerinin geliştiği bir ortamdayız. Bu ortam, oportünist ve şoven kliklerin açıkça ortaya atılmak gereğini duydukları bir ortamdır. Tehditler karşısında renklerini belirtmeleri gerektiği için böyle yaptıkları gibi, reformcu burjuva iktidarlarının kuyruğuna takılma ihtimallerinin gelişmesi de, bu oportünist burjuva tutumunu destekliyor.

Sınıf mücadelesi, proletarya ile burjuvazi arasındaki ayrılığı her zaman, her yerde derinleştirmiştir. Lenin şöyle diyor:

«... **devletin anlamı ve rolü meselesi, pratik bakımdan âcil bir eylem sorunu, üstelik bir yığın eylemi sorunu olarak bütün genişliğiyle ortaya çıktığı zaman, Sosyalist — Devrimciler le Menşeviklerin hepsi, hemen ve gözlerini kırpmadan, sınıfların devlet tarafından uzlastırılması küçük burjuva teorisine dört elle sarıldılar.»**

Bugün Türkiye'de de devletin ve ordunun **anlam ve rolü** pratik bakımdan tesbit etmemiz gereken **acil** bir meseledir. Ya proletaryanın devrimci yolunu seçeceğiz, ya da burjuvazinin reformcu yolunu. Proletarya yolunu seçmek, hâkim sınıfların devletini parçalayarak devrimi başarmak ve halkın devrimci devletini kurmak yoludur. Reform yolu, **devlet ve ordunun rolü ve anlamı** üzerine burjuva teorilerini yaymak ve hâkim sınıflar içindeki çatışmada reformcu burjuvazinin kuyruğuna takılmak yoludur.

Doğan Avcıoğlu'na Devrim gazetesinin baş sütununda «**orduya saldıran eller kırılır»** (Devrim, sayı 69) diye şoven yazılar yazdırtan reform yolu budur. **Aydınlık Sosyalist Dergi** ve **Kurtuluş'a «ordu tarafsız olmalıdır»** yollu manşetler attıran revizyonist burjuva yolu budur. H. Kıvılcımlı'ya ordunun devrimde «vurucu güç» olduğunu isbatlamak için «orijinal» tarih tezleri yazdırtan da budur. Revizyonistler dünyanın her yerinde, aydınlar ve ordunun kuracağı iktidarların «**kapitalist olmayan yol»** dan «**barış içinde sosyalizme»** varacağı yalanını yaymaya çalışıyorlar.

Burjuvazinin menfaatine olan bütün bu teorileri kesinlikle reddediyoruz. Ordunun **anlam ve rolünü** halkımızın menfaatleri açısından tesbit ediyoruz. Ordu, hâkim sınıfların baskı aracıdır. Halkın mücadelesi ilerledikçe ordu içindeki yurtseverlerin halkla birleşmiş olması, bu **anlam ve rolü** değiştirmez. Ancak bir şeyi gösterir: Halkımızın mücadelesi ilerlemektedir ve hâkim sınıfların baskı kurumları çözülmekte, halkın devrimci safları güçlenmektedir. Ordu içindeki bütün yurtseverler gerçekleri kavramalıdır. Mensup oldukları ordunun ABD emperyalizmine bağımlı niteliğine boyun eğmemelidir. Emperyalistlerin ve sömürücülerin halkı ezme yolundaki emirlerini dinlememelidirler. Emperyalizme karşı halkımızla birleşmelidirler.

Reform mu, devrim mi?

Bütün oportünist ve revizyonist kliklerden temelde bu noktada ayrılıyoruz. Devlet ve ordunun anlamını emekçi yığınlara kavratmak, bugün en önemli mesele olarak karşımıza çıkıyor. Çünkü bu mesele reformcu veya revizyonist yolla devrim yolunu ayırıyor. Bütün oportünist ve revizyonist klikler, Lenin'in belirttiği gibi, sınıf mücadelesi sertleşince «**hemen ve gözlerini kırpmadan, sınıfların devlet tarafından «uzlaştırılması» küçük burjuva teorisine dört elle sarıldılar.»** Biz de Marksizmin devlet ve devrim teorisine sıkı sıkıya sarılalım, devrimci teorinin aydınlattığı halkımızın kurtuluş yolunda cesaretle ve fedakârlıkla ilerleyelim!

Reformcular ve revizyonistler, burjuvaziye ve onun kurumlarına umut bağlıyorlar. Biz, esas olarak kendi halkımızın devrimci gücüne güvenelim! Bütün dünya halklarının ve dünya sosyalizminin ABD emperyalistlerine karşı halkımızla beraber olmasına güvenelim! Yenilmez proletarya düşüncesinin Türkiye işçi ve köylüleri ve bütün ezilen halk elinde gerici düzeni paramparça edip, bağımsız ve demokratik Türkiye'yi gerçekleştirecek maddî bir güç olması için mücadele edelim!

Dünya halklarının mücadelesi her gün bir defa daha ispatlıyor: **Halkın gücü zulmün topunu tüfeğini yerle bir eder.**

Hindiçini halkları, dişine kadar silâhlı ABD emperyalistleri ve kuklalarını yerden yere vuruyorlar.

Bütün dünya halkları mutlaka zafere ulaşacaktır!

ABD emperyalizmi mutlaka yerle bir olacaktır!

Halkımız ABD emperyalistlerini mutlaka altedecek ve zafere ulaşacaktır.

30. Sayımız da Toplatıldı

Amerikancı iktidar, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ — KÖYLÜ'nün çıkan her sayısını toplatmaktadır. Dergimizin 30. sayısı da toplatılmıştır. Dergimize postahanelerde el konulmuştur. Bu yüzden abonesi ellerine geçmeyen okurlarımızın durumunu bize derhal bildirmelerini dileriz.

Biz halk için çalışırız. Gücümüz, halkın bitip tükenmek bilmeyen gücünden kaynaklanır. Bizi yenilmez yapan budur.

Düşmanlarımız, emperyalistler ve bir avuç halk düşmanıdır. Onlar zayıftır. Buna sebep onların halktan kopuk oluşlarıdır.

Bu yüzden, onlar ne kadar baskı ve ne kadar zulüm yaparlarsa yapsınlar, eninde sonunda mutlaka devrileceklerdir.

Biz ise, milyonlarca halkla birleşip muzaffer olacağız.

DEV-GENÇ, İŞÇİ-KÖYLÜ Satışını Engelliyor

Kula'nın Börklüce köyü öğretmeni Hüseyin Ergün'e ağanın uşağı ve AP nin adamı olan muhtar ve akrabaları tarafından yapılan saldırıyı protesto için bir miting düzenlendi. Mitinge köylüler, öğretmenler ve gençler katıldı.

Miting sırasında DEV — GENÇ yönetici kliğine bağlı kişiler İŞÇİ — KÖYLÜ satan arkadaşlarımıza engel olmaya çabaladılar. Bunu başaramayınca «Köylülere satmayın, öğretmenlere satın» dediler. Bu kişilerden bir grup, arkadaşlarımıza devamlı şekilde sataştı. Kız arkadaşlara adice küfretti.

Bir kere düşünün bakalım: İŞÇİ — KÖYLÜ'nün satılmasına, devrimci fikirlerin halkımıza ulaşmasına kimler karşı çıkıyor? Bu gazeteyi sattırmamak, toplamak için kimler komplolar düzenliyor? Bu gazeteyı toplamak için kimler devrimcilerin evlerini basıyor? Kimler postada el koyuyor? Kimler işçilere ulaşmaması için fabrikalara işçi kılığında polis yerleştiriyor? Kimler Meclis kürsülerinden «İşçileri ayaklandırdığı ve komünizmi yaydığı için» bu gazeteye saldırıyor? Kimler Doğu Anadolu'da duvarlara asılı gazeteleri yırtarak «Bu gazeteyi sizlere okutmayacağız» diye bağırıyor!

Geçtiğimiz haftalarda ABD emperyalistleriyle uşaklarının Laos'a karşı giriştikleri vahşi saldırı karşısında Çin Halk Cumhuriyeti hareketsiz kalmayacağını açıkça belirtti ve Hindiçini halklarının mücadelesini tam ve sarsılmaz bir şekilde desteklediğini gösterdi. ABD emperyalistleri, Çin'le ilişkilerinin kötüye gitmesini istemediklerini açıklamak zorunda kaldılar. Çin'in uluslararası siyaset alanındaki rolü ve ağırlığı bir defa daha gözler önüne serildi. Öte yandan, Çin Halk Cumhuriyeti ile diplomatik ilişkiler kuran ülkelerin sayısı, son olarak Nijerya ile birlikte 53'e çıktı.

Bugün Çin'in dünyanın her tarafında dostları vardır. Her geçen gün de yeni yeni ülkeler, dünyadaki gelişmeler üzerinde birinci derecede etkili olan 800 milyon nüfuslu bir ülkenin varlığına gözlerini daha fazla kapamanın imkânsız hale geldiğini görmektedirler. Amerikancı AP iktidarının da bir süreden beri Çin'le diplomatik ilişki kurmayı düşünmekte olduğu görülüyor. Dışişleri Bakanlığı bütçesi Senato'da görüşüldüğü sırada, yöneltilen çeşitli eleştiriler karşısında Çağlayangil, Çin'in Birleşmiş Milletlerde temsilinin bir **«önemli mesele»** olduğunu ve 2/3 oyçoğunluğu gerektirdiğini söyleyerek ABD'nin Birleşmiş Milletlerde uyguladığı **«hukukî sahtekârlığı»** bir kere daha öne sürmüştür. Ayrıca BM'in **«evrenselliği»** dolayısıyla Çan Kay — Şek kliğinin **«Birleşmiş Milletler camiası dışında bırakılmasının aleyhinde bir tutumu»** olduğunu da belirtmiştir. Ancak, emperyalistlere hoş görünme amacını güden ve ABD uydusu siyaseti tescil eden bu sözlerden sonra aynı Çağlayangil, kavpak bir ifade ile Çan Kay — Şek kliğinin **«dışarda kalması pahasına olsa dahi Kıt'a Çini'nin BM'e kabulü hususunda Türkiye'nin rey kullanması Türk millî menfaatlerine uygun görülüyorsa... bu konuda TBMM'de bir genel görüşme yapılabileceğini»** söylemiştir. Anlaşılan, Çin Halk Cumhuriyeti ile diplomatik ilişki kurmayı düşünen AP, bu «sorumluluğa» diğer partileri de ortak etmeyi tasarlamaktadır. Halk Çini ile diplomatik ilişki kurulması yönündeki gelişmeler son haftalarda hızlanmıştır. Romanya'nın Ankara Büyükelçisi, bir süre önce Dışişleri Bakanlığından, yakında başlayacak olan Pekin — Bükreş uçak seferleri için Türkiye'nin Çin Halk Cumhuriyeti uçaklarına «teknik duraklama» izni vermesini istemiştir. Dışişleri Bakanlığı **«çok gizli olarak yürütülen çalışmalar sonunda»** teklifi olumlu karşılamıştır. Bu gelişmenin yanı sıra, Odalar Birliği, Çin'le diplomatik ve ticari ilişkiler kurulmasını menfaatlerine uygun bulduğu için hükümete baskı yapmaktadır. Odalar Birliği, Çin'le serbest döviz üzerinden yapılacak ticaretin olumlu olacağını söylemektedir. Aynı doğrultuda, bu yıl içinde Hong Kong'da bir konsolosluk ve bir ticari temsilcilik açılması kararlaştırılmıştır. Bunlar, Çin Halk Cumhuriyeti ile diplomatik ilişki kurulması yönünde atılan adımlardır.

Türkiye'deki Amerikancı iktidarı bu tutumu almaya zorlayan etkenler nedir?

ABD EMPERYALİZMİNİN ÇİN'İ TECRİT SİYASETİ İFLÂS ETTİ.

ABD emperyalizminin Yeni Çin'e karşı yıllardan beri bir **«tanımama siyaseti»** sürdürerek bu ülkeyi **«tecrit etme»** yolundaki boşuna çabaları, bugün tam bir iflâsa uğramıştır. ABD emperyalistleri, Çin halkı tarafından çoktan alaşağı edilmiş Çan Kay — Şek kliğine, bu siyasi cesede sarılmış ve silâh zoruyla ayakta tuttuğu bu kliği «Çin hükümeti» olarak tanıtmaya çabalamıştır. Türkiye'de yerli hâkim sınıflar da yıllar boyu inatla ABD emperyalizminin kuyruğunda giderek, Çin halkına düşmanlık siyasetinde efendileriyle yarışa çıktılar. Türkiye halkının menfaatlerine aykırı olarak, Birleşmiş Milletlerde daima Çin halkının temsili aleyhinde oy kullandılar. İpleri emperyalistlerin elinde bulunan uluslararası örgütlerin, meselâ Uluslararası Kızılhaç Teşkilâtının konferanslarını «iki Çin» yaratmak ve Halk Çini'nin içişlerine karışmak için kullandılar. Ama sonunda ne oldu? Çin Halk Cumhuriyetinin kuruluşundan bu yana yirmi iki yıl geçti. Şimdi asıl tecrit olan kimdir? Bütün dünyada tecrit olan Çin Halk Cumhuriti değil, ABD emperyalizmi ve uşaklarıdır. Bütün dünyada gerici rejimler bükemedikleri eli öpmek zorunda kalmaktadırlar. Emperyalist blokun Çin'i tecrit etme politikası her yerde çözüldü ve çözülüyor. Bu çözülmede emperyalistler arası çelişmelerin önemli etkisi vardır. İngiliz emperyalizmi daha 1950 yılında, Çin Halk Cumhuriyetinin kurulmasından bir yıl sonra Çin'i resmen tanımayı menfaatlerine uygun bulmuştur. Fransız hükümeti de, ABD'nin bütün engelleme çabalarına rağmen 1964 de Çin'le diplomatik ilişki kurmuştur. Bu davranış, Fransız tekellerinin ihtiyaçlarını yansıtmaktaydı. Daha sonra, geçtiğimiz yıl içinde NATO'nun iki aktif üyesi daha, İtalya ve Kanada da Çin'le diplomatik ilişki kurdu. Burada önemle belirtilmesi gereken bir husus da şudur: Çin Halk Cumhuriyeti başından beri savunduğu görüşlerden en ufak bir taviz vermediği, tam tersine dünya halklarının mücadelesini gittikçe daha sıkı bir şekilde desteklediği halde, Çin'i resmen tanıyan kapitalist — emperyalist ülkelerin sayısı hızla artmaktadır. Bunda, emperyalistler arası çelişmelerin yanı sıra Çin'in bu çelişmelerden en iyi bir şekilde yararlanma siyasetinin ve uluslararası alanda kazandığı ağırlığın da önemli bir rolü vardır. Bugün Çin Halk Cumhuriyetinin uluslararası itibarı ve uluslararası alandaki etkisi büyük bir hızla artmaktadır. «İki Çin» sahtekârlığı gitgide daha çok ülkede kamuoyu tarafından görülüyor ve yıkılıyor. ABD emperyalizminin şimdi tez gâhlamağa çalıştığı **«bir Çin, bir Tayvan»** düzeni de sökmeyecektir.

Türkiye Çin Halk Cumhuriyetiyle ilişki kurmalıdır

CHP VE MBG SÖZCÜLERİ ÇİN'İN RESMEN TANINMASINI İSTİYOR

Dünya çapında gelişmelerin Türkiyede de gerici hükümeti bir tavır değişikliğine zorladığı açıktır. Nitekim, Çağlayangil önceden ettiği lâfları kısa sürede yutmak durumunda kalmıştır. Bakan, 800 milyonluk bir ülkenin görmezlikten gelinemiyeceğini ve gerekirse bir genel görüşme sonunda Formoza'nın Birleşmiş Milletlerden çıkarılması pahasına Çin Halk Cumhuriyetini tanıma konusunda bir karar alınabileceğini söylüyor. Bu gelişmede balşıca rolü yukarda sözü edilen iktisadi baskılar oynamaktadır. Ancak, muhalefet parti ve grupları da bu yönde önemli etkide bulunmaktadırlar. Meselâ, Dışişleri Bakanlığı bütçesinin Senatodaki görüşmelerinde CHP grubu adına konuşan Salih Tanyeri şöyle dedi: **«Asya'da Kıt'a Çini, kendisini her yıl biraz daha kabul ettirmektedir... sekizyüz milyonluk ve nükleer güce de sahip Çin'in bugün Birleşmiş Milletlere olan ihtiyacından daha çok Birleşmiş Milletlerin Çin'e olan ihtiyacı ağır basmaktadır. Bu itibarla Kıt'a Çini'nin dünya siyasetinde üçüncülük yerini almakta oluşu devletleri düşündürmektedir... NATO'ya dahil devletlerden İngiltere, İtalya, Fransa, Kanada, Hollânda, Danimarka ve Norveç Kıt'a Çini'ni tanımışlardır. Bağımsız Türkiye'nin Çine' karşı tutumu ve oyu ise Amerika'nın tutumuna ve oyuna bağlanmış görünüyor.»**

Aynı görüşmelerde, Milli Birlik Grubu sözcüsü Ahmet Yıldız da şunları söyledi: **«800 milyonluk, nükleer çağa ulaşmış ve geçmişte hiçbir kötü ilişkimiz olmayan Çin'le ilgili politikamızın akılla bağdaşır yönünü biz bulamıyoruz... bu dev ülkenin Birleşmiş Milletlerde konu edilen tanınmasına biz neden karşı çıktık? Çin'i tanımanın NATO üyeliğine aykırı sayılmadığı halde bizim inatla sürdürdüğümüz düşmanlığı çok yadırgamaktayız. Siyasal ve ekonomik yönden yararlı ilişkiler kurabileceğimiz Çin'e karşı, hükümetin güttüğü gerçek dışı politikanın bilmediğimiz bir nedeni mi vardır? Bu yanlış politikayı değiştirme niyeti var mıdır, öğrenmek isteriz.»**

ÇHC ÇİN HALKININ TEK TEMSİLCİSİDİR.

Çin Halk Cumhuriyeti Hükümeti Çin'in yegâne meşru hükümetidir ve Tayvan da Çin Halk Cumhuriyeti topraklarının ayrılmaz bir parçasıdır. Bu gerçekleri olduğu gibi kabul etmeden ve Çin'in Birleşmiş Milletlerde gerçek hükümeti tarafından temsilini savurmadan Halk Çini ile diplomatik ilişki kurmak mümkün değildir. Türkiye Hükümetini düşündüren de budur. Bir zamanlar, gerici İstanbul hükümeti ile Anadolu'da Kurtuluş Savaşının Ankara Hükümetini birlikte görüşmeye çağıran emperyalistlerin bu çabası nasıl boşa çıktıysa, ABD emperyalizminin kanatları altında Çin'e ait Tayvan eyaletinde çöreklenmiş olan Çay Kay — Şek kliğini **«Tayvan Hükümeti»** olarak ileri sürme çabaları da iflâsa mahkûmdur.

Daha Çin Halk Cumhuriyetinin kuruluşunun arifesinde Başkan Mao bütün dünyaya açıkça şunu ilân etmişti: «Biz, herhangi bir yabancı hükümetle eşitlik, karşılıklı yarar, toprak bütünlüğüne ve egemenliğe karşılık saygı ilkeleri temeli üzerinde ve **bu hükümetin Çin gericileri ile ilişkilerini kesmeyi kabul etmesi, onlarla fesat kurmağa ve onlara yardım etmeğe son vermesi ve Halk Çini'ne karşı ikiyüzlü değil, gerçek bir dostluk tavrı benimsemesi** şartıyla, diplomatik ilişkiler kurulması için görüşmeye hazırız.» Çin hükümeti işte bu ilkelere uygun olarak yirmiki yıl içinde birçok ülkeyle diplomatik ilişki kurdu. Türkiye ile de böyle olması kaçınılmazdır.

Arnavutluk Dışişleri Bakanı Nesti Nasi, 9 Martta resmi bir ziyarette bulunmak üzere Türkiye'ye geliyor. Sosyalist Arnavutluk'un Dışişleri Bakanı ilk defa bir NATO üyesi ülkeyi ziyaret edecek. Türkiye'nin Çin Halk Cumhuriyeti ile diplomatik ilişki kurması meselesinin, görüşmelerin ağırlık noktasını teşkil edeceği muhakkaktır. Nesti Nasi'den hemen önce ise Türkiye'ye başka bir ziyaretçi geliyor. Çan Kay — Şek kliğinin telâş içindeki temsilcisi Bay Yarg'ın bu konudaki gelişmeleri önlemek üzere pek büyük gayret göstereceği anlaşılmaktadır.

Türkiye, Çin Halk Cumhuriyeti ile diplomatik ilişki kurmalıdır!

Polis ve Faşist Sürüleri Hacettepe Üniversitesine Saldırdı

Yaşasın Gençliğin Devrimci Mücadelesi!

Amerikancı iktidar, gençliğin devrimci mücadelesini durdurabilmek için, Siyasal Bilgiler Fakültesinden sonra, 19 Şubat Cuma günü de Hacettepe Üniversitesine saldırdı.

Hacettepe Üniversitesinin satılmış yöneticilerinin, iktidarın aşağılık toplum polisinin ve faşist sürülerinin işbirliğiyle yürütülen harekatta, bir çok öğrenci yaralandı, 191 öğrenci göz altına alındı, üniversite binaları tahrip edildi.

Olaylar, Hacettepe Üniversitesi hastanesinde çalışan sağlık işçilerinin 17 Şubatta hastane yönetimine karşı direnişe geçmesiyle başlamıştı. Gençler, sağlık işçilerinin bu direnişinin yanında yer aldılar, işçileri desteklediler. Bundan korkan üniversite yönetimi, direnişi kırmak için üniversiteye polis çağırdı. Ancak sağlık işçileri ve öğrenciler polisin üniversiteye girmesine karşı çıktılar. Çatışma çıktı.

Derhal toplanan Hacettepe Üniversitesi Yönetim Kurulu üniversiteyi süresiz kapattı; «güvenliği sağlama» bahanesiyle, üniversitenin polise devredilmesine karar verdi. Polis 18 Şubatta, üniversitenin yurtlar dışında kalan binalarına girerek arama yaptı, binaları boşalttırdı.

Polis, 19 Şubatta da, satılmış Rektör Vekili Yüksel Bozer'in ikinci çağrısı üzerine öğrenci yurtlarını kuşattı, öğrencilerden yurtların boşaltılmasını istedi.

Gençler bu isteği reddettiler. Polis bunun üzerine önce kız yurduna saldırdı. Daha sonra da erkek yurduna girmeğe kalkıştı.

Gençler polise kahramanca karşı koydular. Polis takviye birlikleri çağırmak zorunda kaldı. Gençler diğer okullardaki kardeşlerinden yardım alamasın diye, bütün çevredeki yolları kesti. Bu gibi saldırılardaki baş yamağı faşist sürülerini de Hacettepe'ye çağırdı. Ancak polis desteğiyle ortalıkta dolaşabilen faşist sürüleri, polis tarafından kendilerine teslim edilen gençlere işkence yaptılar. Yaralı gençlerin tedavi edildiği hastanelere ateş açtılar. Olay yerinde, polis zulmünü ve faşistlerin azgınlıklarını tesbit eden gazete muhabir ve fotoğrafçılarına ve televizyonculara saldırdılar, vahşetin delillerini yoketmek için bunların ellerindeki fotoğraf makinalarını kırdılar.

Gençler polisin ve faşistlerin bu aşağılık ve hunharca saldırılarına bütün güçleriyle göğüs gerdiler. Polisin elindeki bombalara, son model tüfeklere ve silâh üstünlüğüne rağmen polisi uzun bir süre yurda sokmadılar. Yurdu kat kat savundular. Polis her katı zaptedebilmek için yeni takviyeler almak zorunda kaldı. Gençlerin mücadelesi beş saat sürdü. Dört polis, bir emniyet âmiri ve bir de toplum polisi müdür yardımcısı yaralandı. Gençler polis tarafından göz altına alınarak, götürüldüler. Gençlere işkence yapıldı.

Üniversiteye polis saldırısı devam ederken, Hacettepe Üniversitesi doktor asistanları bir forum topladılar. Satılmış üniversite yöneticilerinin ve Amerikancı iktidarın tutumunu lanetlediler. Polis üniversiteyi boşaltana kadar hasta bakmama kararı aldılar. Doktor asistanlar daha sonra Zafer Alanına yürüdüler. Bu yürüyüşe halk ve öğrenciler de katıldı. Doktor asistanlar, polis zulmünü protesto için iş gömleklerini Zafer Alanına bıraktılar.

Amerikancı iktidarın bu son saldırısı bütün ilericiler ve yurtseverler tarafından nefretle lânetleniyor.

Amerikan uşağı iktidarın devrimci gençliğe karşı giriştiği bu baskı ve zulüm sökmeyecektir. İstanbul'da 15 — 16 Haziran Şanlı İşçi mücadelesinde, Adana'da ve başka yerlerde işçilerin karşısına zorbalık kuvvetlerini çıkardı. İşçi mücadelesini durdurabildi mi? Kürt halkına karşı komando baskınları düzenledi. Kürt halkının demokratik hakları için mücadelesini durdurabildi mi? Turanlar'da, Kayabaşı'nda ve diğer köylerde köylülerin karşısına jandarmayı dikti. Köylülerin mücadelesini durdurabildi mi? İstanbul Teknik Üniversitesine, Orta Doğu Teknik Üniversitesine, Siyasal Bilgiler Fakültesine defalarca saldırdı. Bir çok devrimci genci kahpece şehit etti. Devrimci gençliğin mücadelesini durdurabildi mi?

Amerikancı iktidarın bütün çabaları boşunadır. Halkımız gericilerin iktidarını yerle bir edecek, burjuvazinin ve toprak ağalarının bütün kurumlarını parçalayacak ve işçi — köylü iktidarını kuracaktır.

«Ordu, devletin tarafsız gücü olacaksa, işçi ve emekçi sınıflar ile burjuvazi arasındaki mücadeleye karışmaması, taraf tutmaması ve sadece yurt savunmasıyla ilgilenmesi gerekir.»

TİP Genel Yönetim Kurulu Bildirisi, Şubat 1970

«Türk ordusu tarihi geleneğine bağlı kaldı ve Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi iktidarın emrinde kendi emekçi halkına karşı koymadı.»

Aydınlık Sosyalist Dergi Temmuz 1970, Sayı 21 Başyazı

«Ordu işbirlikçinin, patronun ordusu değildir, ulusun ordusudur.»

Kurtuluş, Temmuz 1970 Sayı : 3, Manşet

«Türk ulusu, ne vakit yükselmek istemişse ona ordusu öncü olmuştur.»

Devrim, 10 Kasım 1970, Sayı: 56, Manşet

«Türkiye tarihinde he her devrim ordu tar dan yapılmıştır!»

Hikmet Kıvılcımlı, S list, 12 Ocak 1971, S 6, Başyazı

H. Kıvılcımlı'nın Ordu Tahlilinin

Yakın zaman içinde Sayın Hikmet Kıvılcımlı'nın üstüste üç kitabı yayınlandı. Bunları Sosyalist gazetesinin çıkarılması izledi. Bu yayınlar, Dr. Kıvılcımlı'nın Tarih Devrim Sosyalizm ve Türkiye'de Kapitalizmin Gelişmesi gibi kitaplarda daha önce açıklanan görüşlerinin devamıdır. Hikmet Kıvılcımlı'nın bütün bu yayınlarda ileri sürdüğü fikirleri ve önerilerini bir dizi yazıda ele alıp eleştireceğiz. Tabiatıyla bu eleştiri, bugün sınıf mücadelesi pratiğine ışık tutan noktalarda yoğunlaşacaktır. Eleştiriye Ordu meselesinden başlıyoruz. Kıvılcımlı Ordu konusundaki görüşlerini Türkiye tarihiyle ilgili bazı tezlere dayandırıyor. Bu tezleri ele almadan yapılacak bir eleştiri şüphesiz temelsiz kalacaktır.

H. Kıvılcımlı'ya göre, **«Ordu: hep düzenlice ileri devrimci aksiyon vurucu gücü olmuştur ve olmaktadır.»** (Kıvılcımlı, Halk Savaşının Plânları, s. 191)

«Ortada geri ülkelerin ekonomik ve sosyal gidişinde çıkmaza girmiş sınıf ilişki — çelişkilerini çıkmazdan kurtarıp, zembereğinden boşandıran bir gerçek vurucu **güç vardır.**

«Bu vurucu güç, Türkiye'nin modern yakın tarihinde, olumlu modern gelişim yönünde etkin oldu ve oluyor. Bir avuç finans — kapital **kodamanı Antika** tefeci — bezirgân **sınıfı ile elele verip** Memleketi **korkunç sömürü ile satmaya kalkıştı mıydı, vurucu güçlerimiz** Halk'tan **yana çıkarak o gidişi göğüslemekten geri kalmıyor. O zaman, Finans — Kapital + Tefeci — Bezirgân) ittifakı tezine karşı gelenekçil ileri vurucu güçlerin halkla ittifakı anti — tezi gerçekleşiyor.** (Kıvılcımlı Halk Savaşının Plânları, s. 187)

H. Kıvılcımlı'nın Demokratik Devrimin **«öz gücü»** olan işçi sınıfının yanına koyduğu **«Proletarya Aydınları»** deyimi, devrimin vurucu gücü olan ordunun kendi ifadesiyle **«daha özel karşılığı»** olmaktadır. (Halk Savaşının Plânları, s. 194)

Ordunun **«vurucu güç»** olması nereden gelmektedir?

«Ordunun, bir sosyal sınıf **olamadığı ve olamıyacağı halde, sosyal devrimlerde** vurucu güç oluşu. **Türkiye'ye Osmanlı görenekleririnden kalma en önemli ve en orijinal (tüm kişiliğine özge) bir gerçekliğimizdir. (Sosyalist, sayı 6.)**

Nedir bu «gerçekliğimiz?»

«Osmanlı Türkiyesi ücretli işçilerin Anayasası **(şeriatı) ve** vurucu gücü **(gündelikçi ordusu) ile yaratılıp örgütlenmiş bir devlet idi.** (Türkiye'de Kapitalizmin Gelişmesi, s. 19)

H. Kıvılcımlı'ya göre, Osmanlı Devletini kuran **ve 500 yıl** güden göçebe savaşçılardı. (Halk Savaşının Plânları, s. 191 — 192)

«Osmanlılık, söz yerindeyse, ilkel sosyalist toleransının, göçebe demokrasisinin yarattığı yeniçerilik vurucu gücü ile **kurulmuş bir devlet ve imparatorluktur. Osmanlı ordusu, kapitalist ordusu gibi ekonomi hayatından ve toplum üretiminden koparılıp, halktan sanıldığı kadar tecrit edilmemişti. (Türkiye'de Kapitalizmin Gelişmesi, s 18).**

Bu **«gerçeklik»** hangi ekonomik temele dayanıyor?

Çünkü **Osmanlı Toplumunun dayandığı toprak düzeni olan «dirlik düzeninin RUHU, gerçekten** Demokratik sosyal adalettir. **Fatih'in son çağına kadar Osmanlı padişahı, halkın emrinde sorumluluk taşıdı... «Dirlik düzeninin** Maddesi: **Toprak meselesini çalışan halk yararına çözmekle özetlenir. Dirlik düzeni toprak düzeninde sınıfları lâfla değil, fiilen kaldırmıştır. Çünkü mirî toprağın mülkiyetine kimse sahip değildir.»** (Tarih, Devrim, Sosyalizm, s. 185)

Türk ordusunu «Devrimin vurucu gücü» yapan tarihi izah, Kızılcımlı'nın kendi ifadesiyle böyle özetlenebilir.

PROLTERYA BİLİMİ DEVRİM İÇİNDİR

Öncelikle vardığı sonuç itibarıyla bu tahlil üzerinde durmalıyız. Tahlil, Ordunun **«vurucu güç»** olduğunu, devrimin ordunun açtığı yoldan başarılacağını ispatlamaya çalışıyor. Sonuç olarak bu tarih tezinin sınıf mücadelesinde gösterdiği yol burjuva devlet cihazı, yani bürokrasi ve ordu parçalanmaksızın gerçekleştirilen, hattâ «vurucu gücü» ordu olan bir «devrim» yoludur. Proletaryanın biliminde bütün yollar, proletarya diktatörlüğüne gider. Orduyu parçalamadan devrim yapıla-

rını ancak, burjuva devlet cihazını bürokrasi ve ordusuyla parçalayarak kurar. Ne kadar **«orijinal»** tahlillere dayanırsa dayansın, sonuç itibariyle proletaryanın devrim hedefine yönelmeyen bir tarih tezi proletaryanın bilimi değildir. Böyle bir tez, en başta en büyük gerçeği inkâr ediyor. Bu GERÇEK, sınıf mücadelesinin burjuva devlet cihazının, ordu ve bürokrasinin parçalanmasıyla yani proletaryanın devrimci iktidarıyla sonuçlanacağı gerçeğidir. Bunu kavramayan ve buna hizmet etmeyen her teori, eninde sonunda burjuvaziye yarar. Bu en can alıcı noktada gerçeğe aykırı olan tahlil, tabiatıyla somut olarak Türkiye tarihini kavrayışıyla da çürük bir temel üzerine oturmaktadır.

OSMANLI DEVLETİ GÖÇEBE GELENEKLERİ EZİLEREK KURULDU

Kıvılcımlı'yı, gerçeğe taban tabana zıt bir ordu tahliline götüren temel hata nerededir? Kıvılcımlı, Osmanlı Devletinin kabile demokrasisi gelenek görenekleri üzerine kurulduğunu söylüyor. **Tam tersine:** Osmanlı Devletinin kurulması göçebe demokrasisinin yıkılması ve yerini feodal bir devletin alması olayıdır. **Osmanlı Devleti, göçebe gelenekleri üzerine kurulmadı. Göçebe gelenekleri ezilerek ve yok edilerek inşa edildi.** güdümündeki Osmanlı toprak düzeninin, özel mülkiyete dayanmadığını, feodal karakterde olmadığını, dolayısıyla bu toprak düzeninin **«sınıfları fiilen ortadan kaldırdığını»** söylemektedir. Gerçekler, bu görüşe taban tabana zıttır. **Osmanlı devleti, toprak üzerinde özel mülkiyetin gelişmesi, toplumun feodalleşmesi, sınıfların belirginleşmesi ve** **sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi yönü gelişme üzerine doğmuş, büyümüş ve tir.**

Feodalleşme ile Osmanlı Devletinin arasında diyalektik bağ vardır. Feodall ledikçe, devlet güçlenmiş; Devlet güçle dalleşme süreci hızlanmıştır. Osmanlı dı üstünde: **Devlettir:** Yani ezenle ezile tır. Ezenler silâhlı güç tekeline sahiple suretle üretici olan reayayı (köylüleri) da tutmaktadırlar. Toprak, feodal bir s de toplanmakta, toprak üzerinde çalışaı ürettiği ürünün bir kısmına artı — ürü konmaktadır.

Bütün bunlara bağlı olarak, Osma göçebe savaşçılığının devamı değildir Devletinin silâhlı gücü olan Yeniçeri ve kilâtı, emekçilerin dostu olmayıp, **tam** odal sınıfın baskı gücüdür. Yeniçeriler lı'nın iddia ettiği gibi, «gündelikçi bir su» değildir. Yeniçeri teşkilâtı, üretimd tan kopuk devşirmelerden kurulu, sulta de silâhlı baskı gücüdür. **Osmanlı Sult kesin silâhlı olduğu göçebe Türk geler etmek için, silâhı devletin tekelinde top timden kopuk DEVŞİRME bir silâhlı gü tur.** Yerleşmek ve sömürülen reaya (kö muna düşmek istemeyen Türk göçeb gücü aracılığıyla merkezi feodal devlet ze getirilmiştir.

Osmanlı ordusunun görevi, göçebe nişini şiddetle yoketmek, köylüleri fe rü altında ezilmesine bekçilik yapmak

"Devlet ve ihtilâl,,-Leni

Devlet ve İthilâl'in önsözünde Lenin şöyle diyor: **«Çalışan halkı genel olarak burjuvazinin ve özel olarak emperyalist burjuvazinin etkisinden kurtarma mücadelesi, «devlet» konusundaki oportünist önyargılara kaışı mücadeleden ayrılamaz.»**

Devrimci mücadelemizi başarıyla ilerletmemiz, Marksist — Leninist devlet teorisini sağlam bir şekilde kavramamıza bağlıdır. Bunun için sınıf mücadelesi içinde, revizyonizme ve reformizme karşı mücadele içinde Lenin'in, Marksist — Leninist devlet teorisinin özünü ortaya koyan **Devlet ve İhtilâl** adlı büyük eserini döne döne okumalı, iyice sindirmeliyiz.

Marx ve Engels, Marksist devlet teorisini burjuva devlet teorisinin eleştirisi temeli üzerinde ve uluslararası proletaryanın devrim mücadelelerinin tecrübesi ışığında ortaya koydular. **Komünist Manifesto** (1847), Komün tecrübesini özetleyen **Louis Bonaparte'in 18. Brümeri** 1871) ve **Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni** (1884), Marx ve Engels'in Marksist devlet teorisinin esasını açıkladıkları eserlerdir.

Lenin Marx ve Engels'in devlet teorisini devralmış, Rusya'da 1905 ve 1917 devrimlerinin tecrübesi ışığında geliştirmiş ve oportünist tahriflerine karşı savunmuştur. Lenin'in Marksist — Leninist devlet teorisi üzerine etraflı bir teorik incelemesi olan **Devlet ve İhtilâl**, 1917 Ağustosunda kaleme alındı. Ekim devriminin gelip çatması eserin son bölümünün tamamlanmadan kalmasına yol açtı.

Lenin, **Devlet ve İhtilâl'i,** Marx'ın öğretisini tahrif ederek, devleti sınıflar üstü ve sınıflar dışı bir kurum olarak gösteren ve devlet cihazının parçalanmasını değil muhafazasını savunan II. Enternasyonal oportünistlerine ve onların Rusya'daki temsilcileri Menşeviklere ve Sosyalist — Devrimcilere karşı, Marksist devlet teorisini sa-

deki görevlerini açıklamak için yazdı.

Lenin, Marksist devlet teorisini şöyle özetledi:

Devlet, toplumun s ö m ü r e n ve sömürülen sınıflara bölünmesiyle birlikte ortaya çıkmıştır. **«Devlet, sınıf çelişmelerinin uzlaşmazlığının bir ürünü ve belirtisidir... Devlet, bir sınıf hâkimiyeti organı, bir sınıfın başka bir sınıf üzerindeki baskı aracıdır.»** Sömüren sınıfların, sömürülen sınıflar üzerindeki sömürülerini düzenlemelerine ve sürdürmelerine hizmet eden bir baskı cihazıdır. Her devlet, çeşitli biçimlere bürünmesine rağmen, her zaman özünde bir sınıfın başka bir sınıf üzerindeki diktatörlüğüdür.

Proletarya devrimine kadar, sömürücü sınıfların önderlik ettiği bütün devrimler, bu baskı cihazının güçlendirilmesine ve mükemmelleştirilmesine hizmet etmiştir. Tekelci kapitalizm, burjuva devlet cihazına en mükemmel halini vermiştir. Proletarya, devrim yoluyla burjuva devlet cihazını parçalamak ve yerine kendi devlet cihazını koymak zorundadır. **«Bu netice, Marksist devlet teorisinin başlıca ve temel noktasıdır.» Proletarya,** burjuvazinin geliştirip, mükemmelleştirdiği; halkı ezmeye yarayan, halkın üzerinde **ve** halka yabancı **«mevcut devlet cihazını ele geçirip, onu kendi amaçları için kullanamaz.»**

Devletin belli başlı araçları, **ordu ve polis gücüdür.** Burjuva devletinin belirleyici iki kurumu, ORDU ve BÜROKRASİDİR. **«Marx ve Engels eserlerinde tekrar tekrar bu kurumları burjuvaziye bağlayan binlerce bağı ortaya koyarlar. Her işçinin tecrübesi, bu bağlılığı tam bir açıklıkla ve en göze çarpan bir biçimde gösterir. İşçi sınıfı kendi acı tecrübeleriyle, bu bağlılığı görmeyi öğrenir. Bu yüzden, işçi sınıfı, bu bağlılığın kaçınılmazlığını gösteren teoriyi, büyük bir kolaylıkla öğrenir ve kavrar. Oysa küçük burjuva demokratları, bu teoriyi büyük bir cehaletle ve hafiflikle inkâr ederler ya da** **nin «genel olarak» doğruluğu edip, ondan doğru pratik son karmayı unuturlar!»**

Proletaryanın burjuva dev zını parçalaması, bunun için, rak burjuva ordusunun ve bürokrasisinin parçalanması v ması demektir. Proletarya, bu dusunun yerine proletarya önderliğindeki silâhlı halk y halk ordusunu koymalıdır; b nin yerine halk iktidarı o (halk meclislerini, halk mahke vs.) koymalıdır.

Proletarya devleti, bütün gibi, bir diktatörlüktür. Ancak tatörlük, kendinden önce geler sine, sömürülen çoğunluğun azınlık üzerindeki diktatörlüğü letarya devleti, kapitalizmden topluma kadar uzanan bütün s tarihî döneminin devlet biçimi devletin görevi, proletarya i sağlamlaştırmak, burjuvazinin iktidara dönmesini önlemek, min kuruluşunu yönetmektir. S ve sınıf mücadelesinin ortadan sı süreci içinde, bu devlet de kalkacaktır.

Marksizmin esası, sınıf m si teorisi değildir. Marx'tan ç burjuva ideologları sınıfların mücadelesinin varlığını gösterm **Marksizmin esası, devlet teoris tarya diktatörlüğü teorisidir.** zi sınıf mücadelesi teorisini der, ama proletarya diktatörl risini reddeder. **«Sadece»** sını celesini kabul eden kimse, heni sist değildir... Sadece sınıf mü ni değil, **proletarya diktatörlü kabul eden kimse** Marksisttir.»

Mao Zedung'un devraldığı, devrimi ve Çin devrimi tecrü ğında geliştirdiği ve modern re lere karşı savunduğu Marksist nist devlet teorisi, burjuva i ni, revizyonizmi ve reformizı çıkarmak ve yıkmak için en g hımızdır. Bu silâhı sıkı sıkıya

> **«Geri bir toplumda Ordu ulusu sağlamlaştırıcı bir unsur haline gelir. Özel durumunun bilincinde olarak, ordu öncü ve tarihi görev taşıyıcı rolünü geliştirmeye başlar. Ondan sonra yüksek hakem ve bütün ulusun sembolü olarak sosyal sınıflar üstü tek güç olma görevini de üzerine alacağı ikinci aşamaya sadece bir adım kalır.»**
>
> Sovyet Revizyonist İdeologları Mirski ve Pokateva, Meimo Dergisi, 1966

leştirisi - Giriş

Osmanlı feodal merkezi otoritesinin hâkimiyetini genişletmektir. Bu sebeple, bugün «ordunun devrimci bir geleneğe sahip olduğu» iddiası tamamen yanlış bir tarih tahlili üzerine oturtulmuştur. Osmanlı ordusu, herkesin silâhlı olduğu kabile savaşçılığı ve Engels'in sözünü ettiği **askerii demokrasi** geleneğini sürdürmedı. **Tam tersine, Osmanlı Ordusunun kuruluş amacı kabile savaşçılığı ve askerî demokrasi geleneğinin kökünü kurutmak, toplumun sınıflaşmasını ve feodalleşmesini hızlandırmak, feodalitenin emrinde köleleri ve göçebeleri baskı altına almaktı.**

TARİHİ GELİŞME SIÇRAMALARLA OLUR

Doktor Kıvılcımlı, tarih içindeki sıçrayışları her tarihi aşamada kurumların ve sınıfların nitelik değiştirmelerini bir kenara atarak, ilkel toplumdan kalma bir geleneğin burjuva devlet cihazı içinde yaşadığını iddia ediyor. Tarih içinde her aşamada toplumun üst yapısı, üretim tarzıyla diyalektik bir uygunluk içindedir. Toplumdaki her sıçrayış, her yeni üretim tarzı, kendine uygun üst yapıyı oluşturur. Herkesin silâhlı olduğu kandaş göçebe toplumunun askeri geleneği, NATO'ya bağlı bir ordunun içinde devam etmez. **Aksi halde, Nazi ordularının eski Cermen kabile savaşçılarının geleneğini sürdürdüğünü kabul etmek gerekir.** Asırlar süren aradaki gelişmede, Türkiye'de toplum büyük sarsıntılar ve sıçramalar geçirmiştir. Kabile demokrasisi çözülmüş, yerini feodal bir devlet almış, daha sonra emperyalizmin boyunduruğu altına giren Türkiye'de feodal ilişkiler belli ölçüde krize uğramış, aynı zamanda emperyalizme bağımlı bir kapitalizm gelişmiştir. Bir kere ilk sıçramada göçebe savaşçılığı feodal devletin ordusu tarafından ezilmiştir. Bugün ise ordu, emperyalizme bağımlı burjuvazi ve toprak ağalarının egemen olduğu bir devletin ordusudur ve bu karakteri taşır.

Peki eski Türk kabilelerinin göçebe savaşçılığı tamamen yanıp bitip kül mü olmuştur? Hayır, o gelenek göreneğin kalıntıları hâkim sınıfların devleti ve ordusu içinde değil, ama halkın içinde yaşamaktadır. 800 yıllık Selçuk ve Osmanlı devletinin baskısına rağmen, kandaş toplumun kalıntıları feodal kültüre ve baskılara karşı varlığını korumaya çalışan halk kültürü içinde, alevilik gibi halk mezhepleri içinde, yörükler ve zorla iskân edilmiş eski göçebe topluluklar arasında yaşamış ve bugüne kadar gelmiştir. Bu gelenek ve görenekler hâkim sınıfların ordusu içinde devam etmiyor. **Bu gelenek ve göreneklerin mirasçısı,** asırlardır ezilen halk sınıflarının, hâkim sınıfların devletini parçalayacak olan halk ordusudur.

Kıvılcımlı'nın tahlilinde tarih içinde toplumun geçirdiği sarsıntılar, bir ileri aşamaya atılıştan hep kulak arkası edilmektedir. Eski toplumun yeni toplumun maddesiyle çelişen kurum ve göreneklerinin, yeni toplumun hâkim sınıfları tarafından devam ettirilmeyip **tam tersine** baskı altına alınmaları gerçeği atlanmaktadır. Hal böyle olunca Kıvılcımlı'nın tarih tezi Marksist bir tarih kavrayışından uzaklaşmakta, sonuç olarak tarihi dümdüz bir gelişme olarak gören metafizik bir tez olmaktadır. Aksi halde bunca sıçramalardan geçmiş bir toplumun hâkim sınıf kurumlarının hâlâ ilkel toplum gelenek ve göreneklerini devam ettirdiğini iddia etmeye imkân var mı? Ordusu devrimin «vurucu gücü» olan bir «finans kapital» devleti, hangi silâhlı güce dayanarak halkı baskı altında tutmaktadır? Herhalde yalnız polise ve Ülkü Ocaklarının komandolarına dayanarak değil. Yoksa Kıvılcımlı'nın **«vurucu gücü»** ordu olan **«devrim»** i, bir burjuva **reformu** olmasın!

> Eleştirimizi bu şekilde özetledikten sonra, bu eleştirinin dayandığı tarih gerçeği üzerine gelecek sayımızda eğileceğiz. Osmanlı toprak sistemi, Osmanlı devleti ve Osmanlı ordusunun karakteriyle, Hikmet Kıvılcımlı'nın tarih tezi arasındaki zıtlıkları somut olarak önümüzdeki sayıda ele alacağız.
>
> **GELECEK SAYIDA:**

Şili Halkının Kurtuluşu Devrimle Olacaktır

ABD emperyalizminin geniş sömürü ve yağma alanı olan Lâtin Amerika'da ABD tekelci sermayesi ağır yaralar almaktadır.

Lâtin Amerika'da ABD tekelci sermayesini önemli zararlara uğratan gelişmeler, Eylül ayında Şili'de yapılan Başkanlık seçimlerini Halk Birliği Cephesinin adayı Sal vador Allende'nin kazanmasıyla hızlandı. Şili Sosyalist Partisi Başkanı olan Allende, seçimlere Sosyalist Parti, Halkçı Sosyalist Parti, Demokratlar, Radikaller ve revizyonistlerin meydana getirdiği Halk Birliği Cephesinin Başkan adayı olarak katıldı. Seçimlerin birinci turunda diğer adaylardan daha fazla oy topladı ve Kongre (Şili Meclisi) tarafından Başkan seçildi.

Allende seçim kampanyasında ABD tekelci sermayesine karşı olduğunu ve Şili'nin ABD'ye olan bağımlılığına son vereceğini bildirdi. Ayrıca, büyük toprakların yoksul ve topraksız köylülere dağıtılacağını ve işçi sınıfına sosyal güvenliğin sağlanacağını vadetti.

Nitekim, Allende'nin Başkanlığı devralmasından kısa bir süre sonra Şili Hükümeti bir dizi iktisadî tedbir alarak Şili Ekonomisi üzerindeki emperyalist ABD kontrolunu sarstı. Başkan Allende 21 Aralıkta Santiago'da yapılan bir kitle gösterisinde ünlü Amerikan tekelleri Anaconda, Kennecott ve Cerro'nun elinde bulunan zengin bakır madenlerinin millileştirileceğini açıkladı. «Bakır madenlerini millileştirerek egemenliğimizi koruyacağız ve Şili'nin bağımsızlığının satın alınamayacağını ve baskı altında tutulamayacağını söstereceğiz» dedi. 30 Aralık'ta yaptığı bir radyo — televizyon konuşmasında banka kredilerinden bir avuç kişinin yararlanmasına son verileceğini ve bütün özel bankaların millileştirildiğini açıkladı. Ayrıca yabancı otomobil fabrikalarının sayısının üçe indirildiğini bildirdi. 31 Aralık'ta ise, Allende Şili halkına özel sektörün elindeki en büyük kömür madeninin işçi ücretlerinin ödenmediği için millileştirildiğini ilân etti. Aynı gün Tierra Del Fuego'da 500.000 hektarlık çiftlik toprağına ei konuldu.

1970 yılı sonlarında toplanan And Paktı Teşkilâtı (APO.) ABD tekelci sermayesinin Lâtin Amerika'daki hâkimiyetini kısıtlayan ve Pakt üyesi Şili, Peru, Bolivya, Ekvator ve Kolombiya'nın milli ekonomilerinin gelişmesini sağlayacak kararlar aldı. Bu kararlarla ABD tekelci sermayesinin bazı sektörlerde yatırım yapması, yüzde 14 ün üzerinde kâr transferi vb. yasaklandı. Şili Hükümetinin ve diğer Lâtin Amerika devletlerinin aldığı bu iktisadî tedbirler ABD emperyalizminin içinde bulunduğu ekonomik buhranı ağırlaştırdı.

Şili Hükümeti anti — emperyalist iktisadî tedbirlerin yanısıra sosyalist ülkelerle siyasî ilişkilerini geliştirmektedir. Birleşmiş Milletlerin 25. Genel Kurulunda, Şili Arnavutluk ve Cezayir'in Çin Halk Cumhuriyetinin Birleşmiş Milletlere kabulü ve kukla Çan Kay — Şek çetesinin kovulması için verdiği karar tasarısını imzalamıştır. Ayrıca 15 Aralık 1970'te Şili Hükümeti Çin Halk Cumhuriyetini resmen tanımış ve diplomatik ilişkiler kurmaya karar vermiştir. Yayınlanan Çin — Şili ortak bildirisinde, Şili Çin Halk Cumhuriyetinin Çin halkının tek hükümeti olarak tanıdığını ve Taiwan'ın Çin'in ayrılmaz bir parçası olduğunu beyan etmiştir.

Şili'nin de dahil olduğu 14 Lâtin Amerika devleti ABD emperyalizminin baskılarına karşı durarak karasularını 200 mile çıkarma haklarını birlikte savunmaya karar vermiştir. Şili hükümeti ABD emperyalistlerinin başını çektiği Lâtin Amerika Devletleri teşkilâtında (OLAS.) ABD emperyalizminin Küba'yı tecrit politikasına başkaldırmış ve Küba hükümeti ile iyi ilişkiler kurmuştur.

Allende yönetiminin, bugün dünya halklarının baş düşmanı saldırgan ABD emperyalizmini zayıflatan bu politikası onun ilerici yönünü teşkil etmektedir.

BURJUVA REFORMCULARININ VE REVİZYONİSTLERİN TUTUMU

Şili'de Allende yönetiminin aldığı bazı kararlar ve bu yolda elde ettiği bazı başarılar bütün dünyada ve Türkiye'de her türden burjuva reformcularını ve revizyonistleri harekete geçirdi. Bunlar, Allende'nin başarısının, silâhlı devrim yolunun gereksizliğini ortaya koyduğunu, devrimleri parlâmenter yoldan gerçekleştirmenin mümkün olduğunu «somut örnekle» ispatladığını ileri sürerek, Leninizmin iflâs ettiğini, en azından günümüzde geçersiz olduğunu ilân ettiler.

CHP organı Ulus gazetesi başyazarı ve Parti yöneticilerinden Halûk Ülman, Ecevit'in «devrimin genel oydan geçtiği» yolundaki ütopyasını kuvvetlendirmek için Şili'ye

Abdi İpekçi de «sosyalizmin seçim yoluyla kurulabileceği» yolundaki hayalleri kuvvetlendirmek için Allende yönetimini eşi bulunmaz bir fırsat bildi ve «incelemeler yapmak üzere» Şili'ye gitti.

İlk sayısından beri ısrarla revizyonist görüşleri yayan sosyalist gazetesi de Allende yönetiminde kendi revizyonist politikası için dayanak aramaktadır. Sosyalist gazetesinin 8. sayısındaki başyazıda Hikmet Kıvılcımlı şöyle diyor: «...Tek yaygaralıca: seçime hayır! Tek yol: silâhlı savaş parolasını koparan sol devrimci hareket şarlatanları çıktı. Ama Şili işçilerinin Birleşik Konfederasyonu 700 bin üyelidir. Sol devrimci hareket şarlatanlarının aldıkları oy 3838 dir... Demek kandökücü diktatörlük kimlerin özle midir? Sol devrimci veya sağ karşı devrimci provakatörlerin özlemidir.» H. Kıvılcımlıya göre «Şili'de sosyalizmin doğumu» seçim yoluyla gerçekleşmiştir. Bu da, silâhlı devrim çağrısında bulunmanın «provakatörlük» olduğunu «isbat» etmiştir.

Allende iktidarından bu şekilde oportünistçe sonuçlar çıkarmak sadece Türkiye'de olmadı. Bütün dünyada burjuvazi ve modern revizyonistler Allende'yi marksist olarak ilân etmekte ve ona övgüler düzmekte birbirleriyle yarış halindeler. Bunlar bu olayı «barış içinde geçiş» tezinin büyük bir zaferi sayarak böbürleniyorlar. Şili'deki gelişmelerin mahiyetini kavrayabilmek için, onun sınıfsal muhtevası göz önünde tutulmalıdır. Allende iktidarı hangi güce dayanmaktadır. Şili'nin yoksul işçi ve köylü yığınlarının silâhlı gücüne mi dayanmaktadır, yoksa reformcu burjuvaziye ve onun ordu içindeki unsurlarına mı?

Allende ABD tekelleri ve Şili burjuvazisinin ona bağımlı kesimine karşı millî sanayii geliştirmek istemektedir. Allende yönetiminin iktisadî politikası yerli burjuvazinin ABD işbirlikçisi olmayan reformcu kesiminin menfaatlerine uygundur. Bugün, Şili de iktidar burjuvazi içinde el değiştirmiştir. ABD'ye bağlı işbirlikçi burjuvazinin yerine reformcu burjuvazi iktidar koltuğuna oturmuştur. Devrimin can alıcı noktası olan burjuva devlet cihazının parçalanması ve işçi — köylü iktidarının kurulması sözkonusu değildir. Burjuva devleti bütün kurumlarıyla ayaktadır. Allende 14 Şubat tarihinde Milliyette yayınlanan, Abdi İpekçiyle yaptığı röportajda iktidara gelmesinin, Şili ordusunun politikaya karışmayıp anayasaya gösterdiği bağlılık sayesinde mümkün olduğunu söylüyor. Ayrıca şu sözleri ilâve ediyor «Şimdi giriştiğimiz devrimlerde de en büyük kuvvetimiz ordudur.» Allende'nin ordu desteği konusundaki bu açıklaması, bir iktidarın hiçbir silâhlı güce dayanmadan, yalnızca genel oyun sağladığı mânevi destekle ayakta kalabileceği, bunun da en mükemmel örneğinin Şili'deki Allende iktidarı olduğu yolundaki Ecevitçi görüşü suya düşürmektedir.

Çağımızda hiçbir iktidar işçi, köylü yığınlarının militan desteğine dayanmadan kararlı bir devrimci politika izleyemez. Böyle bir iktidar çeşitli emperyalist güçlerin o ülke hakkında alçakça hevesler beslemesini engelleyemez. Batı Avrupa emperyalistleri bugüne kadar ABD emperyalistlerine karşı Lâtin Amerika'da rekabet edemezken, Şili'nin zenginliklerini gelecekte sömürmeyi hesaplıyorlar. Batı Alman burjuvazisi Allende'nin seçilmesinden büyük memnunluk duymuştur.

Öte yandan Sovyet Sosyal Emperyalizmi de Şili'deki burjuva iktidarı hakkında benzer emeller beslemekten geri kalmamaktadır. Şili'deki «barış içinde geçiş» Sosyal Emperyalizmin nüfuz politikasının genel sloganıdır.

Bütün bunlar ancak işçi, köylü yığınlarının militan desteğine sahip bir iktidarın emperyalizme karşı gerçekten teminat olabileceğini kanıtlar.

Allende'nin reformcu politikası işçi, köylü yığınlarının sınıf mücadelesini durdurmak yerine, aksine, daha da hızlandıracaktır. Burjuva iktidarı kendisini ister istemez bu mücadelenin karşısında bulacaktır. Nitekim Güney Şili'de yoksul Mapuş kızılderili halkının toprak ağalarına karşı yürüttüğü mücadeleyi bastırmak için Allende Kongreye «toprak tecavüzlerini» cezalandıracak bir kanun teklifi vereceğini açıklamıştır. Bütün bunlar Allende yönetiminin zaaflarını teşkil etmektedir.

Her şeye rağmen, uluslararası proletarya dünya halklarının baş düşmanı olan ABD emperyalizmine karşı yürüttüğü mücadelede Allende Başkanlığındaki Şili'nin yanındadır; onu müttefik saymaktadır. Bununla beraber Şili halkının nihai kurtuluşu «barış içinde geçiş» yoluyla değil Şili'nin işçi, köylü yığınlarının kendi elleriyle gerçekleştirecekleri silâhlı mücadeleden geçen devrim yo-

ABD Emperyalistlerinin Atom Tehditleri Hindiçini Halklarının Devrimci Fırtınasını Durduramaz

Halk için savaşmak en büyük şereftir!

ABD emperyalistlerinin ve Güney Vietnam kukla hükümeti askerlerinin 8 Şubat 1971 de Laos'a karşı başlattıkları saldırı, Hindiçini'de yeni gelişmelere yol açtı. Emperyalistlerin bütün uluslararası yasaları ve Cenevre Anlaşmalarını çiğneyerek giriştikleri bu barbarca harekât, yurtsever Laos kuvvetlerinin kahraman mukavemetiyle karşılaştı. Güney Vietnam paralı askerleri çok ağır kayıplar verdi ve son derece yavaş bir ilerleme kaydedebildi. Yer yer halk kuvvetleri saldırganları kuşattı ve geri çekilmeye zorladı. 1 — 11 Şubat tarihleri arasında Güney Laos'ta 88 ABD uçağı düşürüldü. 8 Şubattan bu yana düşürülen helikopterlerin sayısı ise yüzü aştı. ABD bile, helikopter ve uçak kayıplarının çok fazla olduğunu itiraf etti. Vietnam Demokratik Cumhuriyetinin Nan Dang gazetesi, bu kayıpların önemini şöyle açıkladı: Maneviyatları çok bozuk olan ABD ve Güney Vietnam askerleri; helikopterlerin ve uçakların ateş desteğinden medet ummaktadır; bu nedenle, emperyalist askerlerin savaş gücü üzerinde uçak ve helikopter kayıplarının çok kötü etkisi oluyor!

ABD emperyalistlerinin modern silâhlara dayanan «hava üstünlüğü» nün çöküşünün yanısıra, gerici askeri kuvvetlerin gitgide daha büyük bir alana yayılmaya mecbur kalmasından faydalanan halk kuvvetleri, karşı hücumlara giriştiler. Bu arada CIA'nın Long Çeng üssü Laos Yurtsever Cephesinin kuvvetleri tarafından tamamen kuşatıldı. Halk kuvvetleri hücum ederek üssü ele geçirdi ve önemli bir kısmını tahrip etti. Hemen sonra da üssü boşalttı. Bunun üzerine Laos ve Güney Vietnam kukla askerleri tekrar üsse girdi. Tam bu sırada da halk kuvvetlerinin hâlâ üste olduğunu sanan ABD uçakları üssü bombaladı! Bu ve bunun gibi olaylar, ABD emperyalistlerinin ve uşaklarının Hindiçini'de düştüğü şaşkınlığı ifade ediyordu. ABD tekellerinin önde gelen organı New York Times gazetesi bu aczi şöyle dile getirdi: Laos harekâtı, «Amerika'nın Hindiçini politikasının iflâs ettiğinin bir belirtisi» dir ve «Amerikan hava gücünün» halk savaşını bastırmaya «... yeterli olmaması...» bununun kanıtıdır!

Bütün bunlar dişine kadar silâhlı ABD emperyalizminin Hindiçini'de bağımsızlık ve demokrasi için mücadele eden halklar tarafından yerden yere vurulduğunu gösteriyor. ABD, Hindiçini halkına karşı «özel savaş» ve «bölgesel savaş» politikasında yenilgi üzerine yenilgiye uğradıkça, tek çıkar yolu savaşı daha da yaymakta buluyor. Bu ise, halk savaşı alevlerinin etrafını gitgide daha fazla sarmasından başka bir şeye yaramıyor. Büyük bir askeri yenilgiye uğrayan, iktisadi durumu gitgide zayıflayan, dünyada yapayalnız kalan ve içerde de emekçi Amerikan halkının gitgide hızlanan mücadelesiyle karşı karşıya kalan ABD tekelci burjuvazisi, Hindiçini'de artık ne yapabilir? ABD emperyalizmi, büyük bir çıkmaza girdiği şu günlerde, iki yolu kendisine açık tutmaya, iki taktiği birleştirmeye çalışıyor: **Savaşı daha da yaymak ve nükleer silâhlar kullanmak; beri yandan, ikiyüzlü «barış» teşebbüslerinde bulunarak, savaş meydanında kaybettiğini revizyonistlerin yardımıyla geri almaya çalışmak.** Laos saldırısının ilk haftasında, ABD emperyalistlerinin her iki taktiği de kullanma çabalarını arttırdıkları görüldü.

ABD EMPERYALİSTLERİNİN «BARIŞ» TAKTİKLERİ

11 Şubat 1971 günü, ABD emperyalistleri Senatör Eachon'un ağzından çok ilginç bir «barış» plânını sahneye koydular. Bu teklife göre, Hindiçini konusunda, **ABD'nin katılmayacağı**, buna karşılık **SSCB, Japonya ve Çin'in katılacağı** bir «uluslararası konferans» toplanmalıdır (!) «Kuzey Vietnam'ın zafer ihtimalinin» gitgide artmasına karşılık, SSCB bu konferansta **«uzlaştırıcı bir rol»** oynamalıdır (!) Nihayet bu akıllı senatör, böyle bir konferansı **«SSCB ile Çin arasında siyasal savaş alanı olmamasını»** dilemeyi de ihmal etmedi (!) Bu teklif, ABD emperyalizminin Güney Doğu Asya'da modern revizyonizmi ve Japon militarizmini kendine vekil tayin etmeye çalıştığını bir kere daha gözler önüne serdi. BBC radyosunun Eachon plânı üzerine yaptığı yorum, emperyalist burjuvazinin «barış» tekliflerini nasıl bir anlayış içinde yaptığı konusunu daha da aydınlatıyor: BBC'ye göre, savaşın uzaması «Kızıl Çin'in lehine» olmaktadır, ona «devrimci sloganlarını yaymak» imkânını vermektedir. Gerçekten, Hindiçini halklarının nihai zafere kadar mücadelede kararlı tutumu, bütün dünya halklarına örnek oluyor ve teslimiyetçi, revizyonist fikirlerin yıkılmasını, devrimci fikirlerin, Marksist — Leninist fikirlerin yayılmasını hızlandırıyor. Şimdiye kadar bütün bu tip «ba...» plânlarını boşa çıkaran Hindiçini halklarını hiçbir güç teslim alamayacaktır.

ABD EMNERYALİZMİ KÂĞITTAN KAPLANDIR!

Bütün bunlara rağmen, bu şartlar altında ABD emperyalizmi Hindiçini savaşını daha da yaymakta ısrar ederse ve hattâ nükleer silâh kullanırsa ne olacak? Nükleer silâh kullanılması ihtimalini artıran olayın, ABD'nin **artan bozgunu** olduğunu kavramalıyız. **«Tarih gösteriyor ki, yokolmanın eşiğine gelen bütün gerici güçler, devrimci güçlere karşı son bir umutsuz mücadeleye girişirler.»** (Başkan Mao); bu onların zaaflarının belirtisidir. **Savaşta tayin edici olan silâhlar değil, halktır.** Başkan Mao, bundan on dört yıl önce şöyle demişti: «Görünüşte güçlü olan bütün gericilerin, aslında sadece kâğıttan kaplanlar olduğunu söyledim. Bunun nedeni onların halktan kopuk olmalarıdır. Bakın! Hitler kâğıttan bir kaplan değil miydi? Hitler devrilmedi mi? (...) ABD emperyalizmi henüz devrilmedi, ve elinde atom bombası var. Onun da devrileceğine inanıyorum. O da kâğıttan bir kaplandır.»

Hindiçini halklarının yirmi beş yıllık mücadele tecrübesi, Başkan Mao'nun bu öğretisini doğruladı. Ne yaparsa yapsın, ABD emperyalizmini Hindiçini'de muazzam bir yenilgi belkiyor. Bugünkü dünya ortamı, Kore Savaşı zamanından çok farklıdır! 20 yıl önce, ABD emperyalizmi «Anti — Komünizm» bayrağı altında başlatılan bir saldırı savaşını bütün müttefiklerine kabul ettirebiliyor, hattâ Birleşmiş Milletleri bu cânice plâna âlet ediyor ve Kore'ye bu şekilde giriyordu. Emperyalist ideoloji, küçük ve yoksul ülkelerin kamuoyuna bile çok büyük ölçüde hâkim oluyordu. Aradan geçen zamanda, ABD emperyalizminin saldırgan niteliği değişmedi; ama dünya çok değişti. **Bugün, emperyalizmin toptan çöküşe gittiği ve sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği bir dönemde yaşıyoruz.** ABD emperyalizmi içte ve dışta aşılmaz güçlüklerle karşı karşıyadır, yapayalnızdır. Bütün dünya halkları, dünya ülkelerinin çoğunluğu, ABD nin saldırgan politikasını mahkûm ediyor. Yakın müttefiklerinin birçoğu bile, ABD'yi açıkça desteklemeye cesaret edemiyor. ABD, Birleşmiş Milletlere istediği gibi hâkim olamıyor. Anti — emperyalist mücadele ateşi bütün dünyayı sarıyor. Fransa tekelci burjuvazisinin sözcüsü **Le Monde** gazetesi bile, geçen hafta içinde, ABD'nin Hindiçini'de giriştiği her yeni saldırının **«sadece hesap verme tarihini geciktirme»** teşebbüsü olduğunu açıkça söyledi. Bu durumda, nükleer silâhlar neyi değiştirebilir?

ÇİN HALK CUMHURİYETİ, HİNDİÇİNİ HALKLARININ SAĞLAM CEPHE GERİSİDİR

Çin Halk Cumhuriyetinin ve Hindiçini halklarının önderleri, ABD emperyalizminin girişebileceği her yeni tertibe karşı uyanıktırlar. Halk yığınlarını, nükleer saldırı halinde de mücadeleyi sürdürmeye hazırlıyorlar. Bu hazırlığın candamarı, savaşta tayin edici şeyin halkların gücü ve birliği olduğu noktasında yoğunlaşan **ideolojik** hazırlıktır.

11 Şubat 1971 günü, **Halkın Gazetesi**'nde **(Jenmin Jibao)** yayınlanan yorumda, «Hindiçini herakâtının cezasız kalmayacağı» belirtildi. Çin Halk Cumhuriyetinin 12 Şubat günü yayınlanan bildirisinde ise ABD saldırısı çok sert bir biçimde takbih edildi. Özetle şu noktalar üzerinde duruldu: **Çin Halk Cumhuriyeti, Hindiçini halkları için 700 milyonluk emin bir cephe gerisi ve üs alanıdır. Çin Halk Cumhuriyeti, Hindiçini halklarına karşı enternasyonalist borcunu yerine getirmeye hazırdır. ABD emperyalistleri Hindiçinide nükleer silâh kullanmaya cüret ederlerse, bütün dünya halklarını karşılarında bulacaklar ve bu fırtına onları mahvedecektir.** Çin Komünist Partisi ve Çin Halk Cumhuriyeti şunu ısrarla belirtti **Hindiçini ülkelerinin gücü, Amerikan emperyalizmini yenmeye yeter. Ancak, savaştaki bu yeni tırmanma ve ABD'nin Vietnam Demokratik Cumhuriyetine karşı bir baskın harekâtı ihtimali, bizi daha fazla uyanıklık göstermeye sevketmektedir.** Bu beyanların yanısıra, 13 Şubat günü Çin'de bütün gün süren gösteriler yapıldı; milyonlarca halk şöyle bağırdı: **«ABD emperyalizmi muhakkak yenilgiye uğrayacak, Laos halkı muhakkak muzaffer olacaktır!» «ABD emperyalizmi muhakkak yenilgiye uğrayacak, Vietnam halkı muhakkak muzaffer olacaktır!» «ABD emperyalizmi muhakkak yenilgiye uğrayacak, Kamboçya halkı muhakkak muzaffer olacaktır!» «Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!»**

Başkan Mao bize şunu öğretiyor: **Bugün dünyada hâlâ bir Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesi mevcuttur. Ama bugün dünyada esas akım, savaş değil devrimdir. Devrimle dünya savaşı arasında sadece iki alternatif vardır; ya devrim savaşı önleyecek, ya da savaş devrime yol açacaktır.**

«Dünyanın her yerinde insanlar üçüncü bir dünya savaşının çıkıp çıkmıyacağını tartışıyorlar. Bu mesele üzerinde de kafaca hazırlıklı olmalı ve bir tahlil yapmalıyız. Biz kesinlikle barıştan yana ve savaşa karşıyız. Ama eğer emperyalistler bir savaş daha çıkarmakta ısrar ederlerse, bundan korkmamalıyız... Birinci Dünya Savaşı 200 milyon nüfuslu Sovyetler Birliğinin doğmasına yol açtı. İkinci Dünya Savaşı toplam nüfusu 900 milyon olan sosyalist kampın ortaya çıkmasına yol açtı. Eğer emperyalistler üçüncü bir dünya savaşı çıkarmakta ısrar ederlerse, daha yüzmilyonlarca insanın sosyalizme geçeceği kesindir, o zaman yeryüzünde emperyalistlere pek fazla yer kalmıyacaktır ve emperyalizmin tamamen çökmesi muhtemeldir.» (MAO ZEDUNG)

ABD emperyalizmine karşı kendi güçlerine güvenen Hindiçini halklarının mücadelesini, ABD emperyalizminin uçakları, tankları, topları durduramadı.

Sınıf Mücadelesinde Orta Yol Yoktur

İster, bir militan olalım, ister kollektif çalışan bir militan grubu olalım, kendimizi devrimci hareketten bağımsız düşünebilir miyiz? Bu soruya birçok arkadaş değil, hemen tüm arkadaşlar, şu cevabı vereceklerdir. «Hayır bizler devrimci hareketin bir parçasıyız. Çünkü devrim için çalışıyoruz. Hemen bütün devrimci hareketlere katılıyoruz.» Bu cevabı alkışlamak gerekir elbette. Ama ne var ki kendilerini devrimci hareketin bir parçası olarak gören bu arkadaşların bir çoğu, bir çok konularda ve özellikle oportünist — revizyonist düşüncelerle, proleter devrimci düşünce arasında «bağımsızlık» larını rahatça ilân edebilmekte ve şunları söyleyebilmektedirler: «Sizler doğru söylüyorsunuz. Hemen hemen bütün konularda biz de sizinle aynı görüşteyiz. Ama yine de bağımsız çalışmayı tercih edeceğiz. Bunun nedeni açıktır. Saflarınızdaki falanca kişi yanlış görüştedir, saflarınızdaki filânca düşünce yanlıştır. Sizin saflarda bu yanlış düşünceler ve yanlış görüşteki kişiler oldukça sizinle beraber olmamız düşünülemez. Bunun nedeni yine gayet açıktır. Biz saflarında hiç kötü adam olmayan ve hiç yanlış yapmayan bir grup kuracağız. Bu durum, bizim şu anda bağımsız çalışmamızı gerektirmektedir.»

Bu arkadaşlar ne istiyorlar? Devrim mi? Yoksa dikensiz gül bahçesi mi?.. Bu arkadaşlar devrim istemiyorlar. Bu arkadaşlar dikensiz gül bahçesi istiyorlar.

Bir hareket içindeki bazı kişileri tutmak, bazılarını tutmamak; harekette doğru olana sahip çıkmak, yanlışları kabul etmemek gibi bireyci bir tutum, devrimci bir tutum olamaz. Devrimci tutum, devrimci bir hareketin ancak mücadele içinde hatalardan arınacağını kavramak ve ortak mücadeleye girerek hataların giderilmesi için çalışmaktır.

Bu arkadaşların, bu gerçeği neden kavrayamadıklarını bulup çıkarmak ortaya koymak ve onları Marksizm — Leninizm yoluna kazanmak gerekmektedir. Bu arkadaşlar genel devrimci hareketle gruplar, gruplarla militanlar ve halkımızın mücadelesi ile hareketimiz arasındaki ilişkiyi doğru olarak kavrayamamak tadırlar. Hattâ hiç kavrayamamaktadırlar. Eleştiri — özeleştiri metodunu bir yana kaldırıp atmakta ve şöyle bağırmaktadırlar: «Biz size nasıl güvenebiliriz? Siz geçmişte şu hatayı yapmadınız mı? Siz şu kişiyi şu hatayı yaptığı halde hâlâ saflarınızda tutmuyor musunuz? O kişi hâlâ o görevde değil midir? Şimdi nasıl olur da biz sizinle beraber olabiliriz?»

Bunu söyleyen arkadaşlar, belli dönemlerde, bazı örgütler içinde faal olarak çalışmışlar, belli ölçülerde yönetim kademelerinde görev almışlardır. Nesnel olarak hareketin içinde olmak, doğrular içinde olmak ama yanlışların dışında olmak... Bu mümkün müdür? Bu nesnel olguyu görmemezlikten gelmek bu arkadaşları sorumluluktan kurtaramaz. Bağımsızlıklarını ilân eden bu arkadaşların tutumları kendilerini birinci plâna çıkarma, hareketi ikinci plâna almaktan başka ve kendi çıkarlarını kendi menfaatlerini hareketin önünde görme, hareketin çıkarlarını ikinci plâna almaktan başka bir şey olabilir mi? Bu durum arkadaşların gökten inmiş melekler olmak için mücadele ettiklerini göstermez mi?

«Devrim için çalışıyoruz» diyerek bireyci ve kendi başına buyruk olmak Marksist - Leninist bir tavır değildir. Başkan Mao'nun da dediği gibi «Ben herşeyden önce dürüst olmamız gerektiğine inanıyorum. Çünkü dürüst bir tavır olmadan hiçbir iş başarılamaz. Kimler dürüsttür? Marks, Engels, Lenin ve Stalin dürüsttür. Kimler dürüst değillerdir? Troçki, Buharin, Cen Du — Siu ve Çan Kao — Tao kesinlikle dürüst değildir. Kendi kısımlarının çıkarlarını ve kişisel çıkarlarını üstün tutarak «bağımsızlık» larını ilân edenler de dürüst değildir.»

Öyseyse hem hareketin içinde olduğunu ve devrim için çalıştığını söylemek, hem örgütlerde görev almak, hem de hataların dışında olduğumuzu iddia etmek ve proleter devrimci düşünce ile oportünist — revizyonist düşünce arasında bağımsızlığımızı ilân etmek... Bu dürüst bir davranış olabilir mi?

İdeolojik mücadeleyi futbol maçı gibi kabul etmek ve her gol atılışında gol atan takımı alkışlamak... İşte meselenin bir başka yönü. Bu arkadaşlar ideolojik mücadele konusunda da şunları rahatça söyleyebilmektedirler: «Çok iyi mücadele ediyorsunuz. Doğrusu sizi alkışlamak gerekir. Bizim gönlümüz de sizinle beraberdir.» Bu sözler de bağımsızlık ilân etmenin bir başka biçimidir. Proleter devrimci düşünce ile revizyonist düşünce arasında kalan, proleter devrimci safta yer almaya cesaret edemeyen arkadaşların tavrıdır. Bu tavır da yanlış bir tavırdır. Bir insan yahut bir grup sadece gönlü ile proleter devrimci saflarda yer alabilir mi? Bu mümkün müdür? Hayır! Bu da mümkün değildir.

Bazı arkadaşlar, «daha özgür olmak» ve «daha özgür çalışmak» istediklerini ve bu yüzden de bağımsız çalışmanın şart olduğunu söylemektedirler. Bu arkadaşlar hareketin bütünlüğünü kavrayamamakta ve disiplinli, örgütlü çalışmanın, proleter devrimci çalışma tarzının temel ilkelerinden birisi olduğunu gözden kaçırmaktadırlar. Bu arkadaşlar devrimci hareket karşısında sübjektif bir eleştiri tavrı içinde bulunmaktadırlar. İsrarla hareketin parçaları üzerinde durmakta, hareketin genel gidişini ve gelişimini gözden kaçırmaktadırlar. Bütünü parçaya feda etmekte ve bağımlı kılmaktadırlar. Bu da yanlış bir tavırdır. Marksist — Leninist bir tavır değildir.

Süpjektivizm bir hastalıktır. Küçük burjuva güvensizliğinin kadrolar üzerindeki yansımasıdır. Her dönemde, her hareket içinde «hatalı kişiler» «hatalı tutumlar» ve «hatalı davranışlar» olmuştur. Bundan sonra da olacaktır. Bu kaçınılmaz birşeydir. Bu konuda Lenin'in şu sözleri yolumuza ışık tutmalıdır. Akıllı olan kişi hiç hata yapmayan kişi değildir. Böyle bir kimse yoktur ve olamaz da... Çok ciddi hatalar yapmayan ve hata yaptığı zaman da bunu hemen ve kolaylıkla düzeltebilen kişi akıllı kişidir.»

Hataları yalnızca kabul etmek ve hatalar karşısında teslimiyetçi bir tutum takınmak da Marksist — Leninist bir tavır değildir.

Şu ya da bu hatayı abartmak ve hareketin genel çizgisini küçümsemek... Yani «Pire için yorganı yakmak.» Bu akıllıca bir davranış olabilir mi? Bu tavır, yanlış bir tavırdır. Proleter devrimci tavır pireyi yok etmek için mücadele etmektir.

Bu arkadaşlar, güvensizliklerini, kendi kendilerine olan güvensizliklerini, arkadaşlarına olan güvensizliklerini, kitlelere olan güvensizliklerini mutlaka yenmelidirler. Bunu omuz omuza başarabiliriz.

HALİS ÖZKAN

proleter devrimci
AYDINLIK

☆ LİN BİAO
ÇKP DOKUZUNCU MİLLÎ KONGRESİNE RAPOR 2.5 T.L.

☆ LENİN
DEVLET (2. Baskı) 1.5 TL.

☆ LENİN
GREV 1 TL.

☆ MAO ZEDUNG
SÜREKLİ OKUNAN ÜÇ YAZI 1 TL

☆ MAO ZEDUNG
HALKIN DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜ ÜZERİNE (Toplatıldı) 1 T.L.

☆ MAO ZEDUNG
PARTİNİN ÇALIŞMA TARZINI DÜZELTELİM 2 T.L.

★ SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİ TARİHİ (Toplatıldı) 20 T.L.

★ POLİTİK ÇALIŞMA BÜTÜN ÇALIŞMANIN CANDAMARIDIR 3 T.L.

★ FEODALİZMDEN KAPİTALİZME GEÇİŞ 7.5 T.L.

DOKUZ MAKALE DİZİSİ

★ SBKP YÖNETİMİYLE ARAMIZDAKİ AYRILIKLARIN KÖKENİ VE GELİŞMESİ (1) (Toplatıldı) 3 T.L.

★ STALİN MESELESİ ÜZERİNE (2) 1.5 T.L.

İsteme Adresi : Adakale Sokak 28/1, Kızılay - ANKARA

İsteyenlere Posta pulu karşılığında gönderilir.

SER YAYINLARI

☆ MAO ZEDUNG
SEÇME ESERLER CİLT I, KİTAP I 8 TL
SEÇME ESERLER CİLT I, KİTAP II 8 TL
SEÇME ESERLER CİLT I, KİTAP III 7 TL

☆ LENİN
KÜLTÜR VE KÜLTÜR İHTİLÂLİ ÜZERİNE 8 TL

☆ GEORGİ DİMİTROV
FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK CEPHE 10 TL

☆ GEORGİ DİMİTROV
GENÇLİK ÜZERİNE 6 TL

☆ MAO ZEDUNG
HALK SAVAŞINDA TEMEL TAKTİKLER
TEMEL TAKTİKLER 5 TL

ÇIKACAK KİTAPLAR

☆ MAO ZEDUNG
SEÇME ESERLER İKİNCİ CİLT

☆ LENİN
KİTLE İÇİNDE PARTİ ÇALIŞMASI

Yönetim Yeri : Selânik Cad. Tokay Han Kat 2, Yenişehir — ANKARA

Yazışma Adresi : P.K. 301, Bakanlıklar — ANKARA

TOPLATILDI
20 LİRA

ARKADAŞ
Burjuva Teorilerine Karşı
Devrimci Teoriyi Kavrayalım!
LENİN'in DEVLET Broşürünü Oku!
100 kuruş
İsteme adresi : Adakale Sokak 28I1, Kızılay - Ankara

İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ

29. SAYI
YAKINDA ÇIKIYOR.

Nerede bir grev, bir boykot, bir toprak işgali, işçi - köylü yığınlarının ve yurtseverlerin bir mücadelesi varsa, İŞÇİ - KÖYLÜ oradadır. Bu şekilde halkın içinde derin kökler salan İŞÇİ - KÖYLÜ, geniş kitlelerin günlük pratiğini ve mücadelelerini, bir tek ortak yol ve mücadele içinde birleştirir.

Adres : Adakale Sok. Yenişehir - ANKARA
Yıllık Abone : 10 lira.

Şiirlerle Öğretmenin Devrimcı Yönü
ŞİİRİMİZDE ÖĞRETMEN Dizisinde
1. ve 2. cilt 5 TL; 3. cilt 7.5 TL.
Toplu istekler % 25 indirimlidir.
İsteyene pul karşılığı gönderilir.
İsteme Adresi : PK. 6 UŞAK

Erzincan'ın İki Dağ Köyünde Yapılan Çalışma

Yer yer çamlarla kaplı, orman içinde olmayan, 1500 — 2000 metre yükseklikteki dağ köylerinde çalışma yapmaya gittik. Bu köylerin bağlı olduğu ilçe hakkında daha önce bilgi almıştık. Bu ilçeye verilen 5 milyon lira kredinin yüzde 90'ının tefeci — tüccarların eline geçtiğini öğrendik. Bu kredi köylülerin «montofon cinsi inek» yetiştirmesini sağlamak için veriliyordu. Fakat kasabadaki tefeci — tüccarlar, eşraf ve beyler, kendilerini köyde göstererek kredinin bütününe yakınını alıyorlardı.

Köylerde 4 — 5 ailenin dışındaki aileler yiyecek buğdaylarını dahi dışardan satın almaktadır. Köylüler buğday yetiştiriyorlar. Bunun yanında hayvanlarına bakmak için ot da yetiştiriyorlar. Odun ve yakacak gibi maddeleri «orman» denilen koruluklardan temin ediyorlar. Sebze ve meyvaları yazın bu köylere gelen seyyar satıcılardan satın alıyorlar. Çünkü köyler ilçeye 40 — 45 Km. uzaklıktadır.

İlçede görüştüğümüz arkadaş «köylere çıkmamızın gereksiz olduğunu, zaten ilçede gereken mücadelenin verildiğini» söyledi. Bu durum bize şunu bir kere daha iyice kavrattı: Taşradaki mahalli kadrolar ve kişilerle daha sıkı ilişkiler kurmalıyız. Mahalli kadroların kendilerini geliştirmelerine yardımcı olmalıyız.

(A) köyüne gittik. Bir köylü bizi davet etti. Görünüşümüzden öğrenci olduğumuzu hemen anladılar. Öğrenci olaylarını sordular. Şimdiye kadar bu köye politikacı, jandarma ve tahsildardan başka kimse gelmediği için, önce bizi biraz şüpheyle karşıladılar. Fakat bizi ilgiyle dinliyorlardı. AP'ye karşı büyük bir kızgınlık duymaktaydılar. AP'ye oyunu veren bir köylü bizi ilgiyle dinliyor ve bizim söylediklerimizi daha önce hiç kimseden duymadığını söylüyordu. Biz, halk kahramanlarının ve dünya halklarının mücadelesinden söz ederek, Mao Zedung Düşüncesini köylülere vermeye çalıştık. Halkın mücadelesini köylülere anlattık. Köylülerin fikirlerini de dinledik ve onlardan bir çok şeyler öğrendik. Köylüler bize halkın arasında da muhbirlerin ve yağcıların olabileceğini söylediler. (B) köyünde bir köylü arkadaş köylülere doğru fikirlerin tekrar tekrar anlatmakla kavratılabileceğini, bu yolda yılmadan çalışmak gerektiğini söyledi. Bazı köylüler halkın arasında nifak olduğunu, kimsenin birbirini tutmadığını söylediler. Bunu söyleyenlere karşı, bu durumun uzun müddet devam etmeyeceğini anlattık.

Biz şunu iyice kavradık: Mao Zedung Düşüncesini köylük alanlarda yaymak ve bu düşüncenin köylü kitleleri arasında maddi bir güç haline gelmesini sağlamak gereklidir.

Biz şunu da kavradık ki, kitleleri harekete geçiren devrimci düşüncenin, kitlelerin malı haline getirilmesi için, revizyonist, milliyetçi ve oportünist fikirlerle devamlı olarak mücadele etmek gereklidir.

Biz kitle içindeki çalışmalarımızda şunu gördük: Halk arasında reformist ve milliyetçi görüşler yaşamaktadır.

Bunun kaynağını bularak kurutmak, milliyetçi ve reformist görüşlerin sırtını yere vurmak, doğru devrimci düşünceyi benimsetmek için, köylük alanlarda sınıf mücadelesini geliştirmenin yanısıra, devrimci kadrolar içinde de yaşayan bu görüşlere karşı mücadele etmek gereklidir.

Hâkim sınıflar halk arasında propaganda yürütürken ne söyleyeceklerini biliyorlar. Radyo ve burjuva basını vasıtasıyla ve daha başka vasıtalarla halk arasında gerici propaganda yapıyorlar. Sömürücü sınıflar, halkın mücadelesini önlemek ve baskı altında tutmak için ortalığa sahte haberler yayıyorlar. Öğrencilerin öldürülmesini alevi — sünni, Türk — Kürt çatışması şeklinde gösteriyorlar. Halk bu propagandadan etkilenerek şikâyet ediyor. Fakat işçilerin, köylülerin ve gençlerin ne için mücadele ettikleri ve bunun bir milliyet ya da mezhep çatışması olmadığı anlatıldığı zaman, bu şikâyetleri sona eriyor ve meseleye daha fazla yaklaşabiliyorlar. Yoksul halkın mücadelesinin bu tür metodlarla sömürücüler tarafından yanlış aksettirildiğini anlattığımızda, köylüler büyük ilgi gösteriyorlardı. İlk başlarda köylüler bize öldürülen gençlerin Türk mü, yoksa Kürt mü olduğunu soruyorlardı.

Köylülerin bir kısmı zamlardan vergilerden ve yolların yapılmayışından şikâyet ediyor, fakat bu durumu mevcut partilerden herhangi birinin düzeltebileceğine inanıyorlar. İşlerin düzeltilmesi için «daha namuslu» kişilerin seçilmesi gerektiğinden söz ediliyordu. Bu görüşleri daha çok orta halli köylüler dile getirdiler. Yoksul köylüler pek konuşmuyorlardı. Çünkü baskılar ve horlamalar onların susmasına sebep oluyordu. Fakat onların bu düzene ve bu düzenin politikacılarına kinli oldukları her hallerinden anlaşılıyor.

Parlâmentonun hâkim sınıfların bir aracı olduğunu ve halkın mücadelesinin önünde yıkılıp gideceğini, hâkim sınıfların parlâmentosunda asla halkın çıkarlarının savunulamayacağını anlattık. Baskı ve zulmün halkın gücüyle yıkılacağını söyledik. Meselenin işçilerin ve köylülerin devrimci iktidarını kurmak olduğunu belirttik. İktidar meselesini somut olarak işlemek gereklidir.

HALK KİTLELERİ ARASINDA MİLLİYETÇİ VE REFORMİST GÖRÜŞLERİ YIKALIM

Biz iktidar yolunu anlatırken bizim aleyhimizde propaganda yapan bir maden sahibi oraya geldi. Bizim komünist olduğumuzu belirterek köylüleri aleyhimize kışkırtmaya kalkıştı. Bu düzenin devam etmesi gerektiğini ileri sürdü. Fakat bir yandan da kredi alamadığını, zenginlerin kendisine kalleşlik ettiğini söyledi. Bu adamın büyük burjuvazi ile çelişmesi olduğunu kavradık ve büyük sermayeye, emperyalizme karşı propaganda yaptık. Bir süre sonra bu adam fikirlerini değiştirdiğini ve «hemen devrim yapmak gerektiğini» ileri sürdü. Köylüler ise ona karşı **«Bir ağaç hemen büyümez»** dediler. Onun, aleyhimizdeki kampanyayı durdurduğunu ve bize karşı hayırhah bir tavır takındığını gördük.

DEVLET

(A) ve (B) köylerinde yaptığımız çalışmalarda şunu tesbit ettik: Köylülerin devlet hakkındaki görüşleri değişmektedir. Bizim de etkimizle «Bu devlet zenginlerin devleti, bu devlet işini yürütenlerin devleti» gibi görüşler ileri sürüyorlardı.

Gerçek kahraman kitlelerdir; biz ise çoğu zaman çocuksu ve cahilizdir ve bunu anlamadan en ilkel bilgiyi bile edinmemiz imkânsızdır.

MAO ZEDUNG

Biz önce köylüleri dinledik. **(A) köylülerinden biri kendilerini kafesteki kuşa benzetti.** Bu görüşü diğer köylüler de onayladılar. Bu köylüler genellikle yoksul köylülerdi. Biz köylülere, kendilerini baskı altında, zulüm altında tutanların Amerikan sömürücülerinin, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının devleti olduğunu açıkladık. Bundan sonra köylüler, orman idaresinden ve devlet dairelerinde çalışan rüşvetçi memurlardan söz ederek devlet kapitalizmi ve devlet bürikrasisi ile olan çelişmelerini kavramamızı sağladılar. Çünkü bu bölgelerde toprak ağası ve geniş ölçüde tefeci sömürüsü yoktu. Bu dağ köyleri her alanda devlet aracılığıyla baskı altında tutuluyordu. Köylüler memurların rüşvet almasına çok öfkeleniyorlar. Yollarının açılmamasına sinirleniyorlar ve «devlet belli ki zenginlerin devleti» diyorlar.

ORDU

(A) ve (B) köylerinde, ordunun idareye el koyması gerektiğini ileri sürenler oldu. Bu görüşlerini sömürücü sınıfların propagandasından etkilenerek söylemekteydiler. Halbuki her haklı hareketlerinde sömürücülerin jandarmasını ve ordusunu karşılarında görmüşlerdi. Bu fikirlerin kaynağını kurutmak için yoğun bir propagandaya giriştik. Ordunun devletin temel direği olduğunu ve sömürücülerin ordusu olduğunu; halk kitlelerini sömüren ağaların, tefecilerin ve burjuvaların hâkimiyetlerini ve zulümlerini, ordu aracılığıyla sürdürdüklerini anlattık. **Tarihimizden örnekler vererek ordunun daima mazlum halkı ezdiğini belirttik.** Fakat aynı zamanda ordunun insan gücünü işçi ve köylü çocuklarının oluşturduğunu ve ordu derken bunları anlamamak gerektiğini; bunun yanısıra ordu içinde devrimci subayların olduğunu, bunların halk için çalıştıklarını ve sömürücülere karşı çıktıklarını uzun uzun ve örnekler vererek anlattık.

Köylüler «Bu düzeni baba bir insan düzeltebilir» diyorlardı.. Bu fikrin yanlışlığını açıkladık. **Halk kitleleri kendi kahramanlarını kendi mücadelesinin içinden çıkarır.** (A) köyünde Mao Zedung ve Enver Hoca'yı tanıtarak, onların halkın mücadelesinin gerçek önderleri olduğunu gösterdik.

Büyük devrim önderlerinden bahsetmek gereklidir, Bodşevikleri anlattık. Köylüler Bolşevikleri tanıyorlar. Bolşeviklerin devrim yapması sonucunda Rus çarlık ordusunun Erzincan'dan çekildiğini söylediler. Bir köylü Lenin'den sözetti ve bizlerin Lenin'in yolunu izlediğimizi söyledi. Aynı köylü, halka önderlik etmenin güçlüklerini anlattı.

Halk içindeki, orduya bel bağlayan reformcu görüşlerle kesin olarak mücadele etmeliyiz.

İŞÇİLERİN, KÖYLÜLERİN VE GENÇLERİN MÜCADELESİNİN YANKILARI

İşçlerin, köylülerin ve gençlerin emperyalistlere ve hâkim sınıflara karşı verdikleri mücadeleler bu köylere de ulaşmıştı. Bu köyler, radyo ve gurbete giden köylüler aracılığıyla halkın mücadelesinden haberdar olabilmişler.

Köyde, öldürülen öğrenciler hakkında ufak da olsa tartışmalar oluyordu. İşçi sınıfının 15 — 16 Haziran şanlı mücadelesini bazı köylüler görmüşler, fakat bu mücadelenin hangi amaca yönelik olduğunu pek kavrayamamışlar. Köylüler, diğer bölgelerdeki köylü mücadelelerinden sadece Karadeniz köylülerinin mücadelesinden haberdardılar.

Biz gençliğin mücadelesinin de grup çatışması olmağı ve halkımızın mücadelesinin bir parçası olduğunu anlattık. Köylüler her anlattığımız konu üzerinde kendi aralarında tartışıyorlardı.

(B) Köyünün öğrtemeni aleyhimizde propaganda yaptı. «Bizim serseri olabileceğimizi ve para sızdırmak amacıyla dolaşıyor olabileceğimizi» gençlere söylerken, biz de bu söylediklerini duyduk. Öğretmen daha sonra bizim yanımıza geldi ve «Sizin fikriniz nedir, ne demek istiyorsunuz» gibi sorularla bizi tecrit etmeye çalıştı. Biz ona karşı, halkımızın kurtuluşu için mücadele ettiğimizi ve onun gibi halk düşmanlarının bu mücadeleyi önleyemeyeceğini söyledik. Halkın mücadelesini hiç bir gücün durduramayacağını örneklerle anlattık. Köylüler bizi ilgiyle dinlediler. Köyün muhtarı da öğretmene şiddetle karşı çıktı. Öğretmen bu sefer halkı küçük gören propagandaya girişti. «Bu halk bir şey yapamaz, kimse birbirini tutmuyor» dedi. Biz bu görüşlerin safsata olduğunu ve halkın güçlü olduğunu söyledik. Çin, Arnavutluk, Vietnam ve Hindistan halklarının mücadelelerinden örnekler verdik.

Başkan Mao'nun «İktidar namlunun ucundadır» fikrini açıkladık. Köylüler de kurtuluşun ancak böyle sağlanabileceğini söylediler.

DÜNYA HALKLARININ MÜCADELELERİ ÖRNEK GÖSTERİLDİ

Biz işçilerin köylülerin mücadelesinin zafere ulaşacağını söyledikçe, bu zaferin nerelerde sağlandığını soranlar çıkıyordu. (A) köyünde, Arnavutluk'ta işçilerin, köylülerin zaferi nasıl kazandıklarını anlattık. Arnavutluk'un bir sosyalist ülke olduğunu, burada işçilerin iktidarının olduğunu cesaretle ortaya koyduk.

(B) köyünde ise Çin'den söz ettik. Çin halkının ve bütün dünya halklarının önderi Mao Zedung'u köylülere tanıttık. Çin halkının bütün dünya halklarının destekçisi olduğunu, Çin'in sosyalizmin kalesi olduğunu köylülere kavratmaya çalıştık.

Vietnam halkının Amerikan emperyalistlerine karşı haklı mücadelesini anlattık. Hindistan'daki silâhlı köylü mücadelesinden örnekler verdik.

Kürt halkına yapılan zulmü anlattık. Dersim'de halka yapılan zulmü hepsi hatırlıyorlar. Dersimlilerin geçitleri tutarak Rus Çarlık ordusunun Dersim'e girmesine engel olduklarını köylüler anlattılar.

Bundan sonra teşkilâtlanma ve halkın gücünün seferber edilmesi üzerine konuştuk. Köylüler birbirlerini tam tutmadıklarını, aralarında tartışarak ve eleştiri öz — eleştiri yaparak ortaya koydular. Aralarındaki ayrılıkların sudan ayrılıklar olduğunu açık sözlülükle belirttiler.

Bu çalışma daha çok, halk kitlelerini daha yakından tanıma, halkın meselelerini daha iyi öğrenme ve propaganda çalışması oldu.

Haftalık dergi * Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Ömer Özerturgut *** Yönetim Yeri ve Yazışma Adresi : Adakale Sokak 28/1, Kızılay — Ankara * Dizgi — Baskı : Ulusal Basımevi * İstanbul Temsilciliği: Sekbanbaşı Sok. Manolya Pasajı No: 3 Beyazıt * İzmir Temsilciliği: 900, Sok. Gönen İşhanı Kat 5 * Alibeyköy Temsilciliği: Kemerburgaz Caddesi 54 * Berlin Temsilciliği :1 Berlin 12, Schillerstrasse 64 * Münih Temsilciliği : 8 München 19, Orfftrasse * ABONE ŞARTLARI : Yıllık 40, Altı Aylık 20 TL; Avrupa ve Orta Doğu : Yıllık 90, Altı Aylık 45; Diğer Ülkeler : Yıllık 150, Altı Aylık 75 TL * İlân Şartları : Santimi 20 TL. Yayın İlânları indirimlidir * Banka Hesap No.: Ziraat Bankası, Kızılay Şubesi 641 268 * İstanbul Dağıtımı :** Fuat Bilte, **Ankara Caddesi 34 * Ankara Dağıtımı :** Ankara Umum Gazete Bayileri Kooperatifi, **Ulus * Ege Dağıtımı :** Orhan Özşişman, **452 Sokak 5, İzmir.**